

## Arrest

nr. 201 814 van 28 maart 2018  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. ANDRIES  
Amerikalei 29  
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juli 2017 tot beëindiging van het verblijf, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 juli 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat V. ANDRIES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, wordt op 25 november 1972 geboren te Marokko.

Op 28 maart 2003 wordt verzoeker aangetroffen in België in illegaal verblijf. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld en er wordt hem een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 17 augustus 2005 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld en er wordt hem een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 25 januari 2006 treedt verzoeker in Marokko in het huwelijk met een Belgische onderdane.

Op 2 maart 2006 dient verzoeker een aanvraag in voor een visum gezinshereniging met zijn echtgenote. Het visum wordt toegekend.

Op 15 maart 2006 komt verzoeker België binnen.

Op 3 april 2006 dient verzoeker een aanvraag in tot vestiging als echtgenoot van een Belg.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Mechelen van 20 juli 2006 wordt verzoeker veroordeeld tot een werkstraf van 70 uren of een vervangende gevangenisstraf van zes maanden wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Op 31 augustus 2006 wordt de beslissing genomen tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt niet aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 4 september 2006 schrijft de stad Gent verzoeker in en stelt hem in het bezit van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Mechelen van 22 april 2011 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 28 februari 2013 geeft de procureur des Konings een gunstig advies wat betreft een verblijfsverbod van tien jaar voor verzoeker.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Mechelen van 12 februari 2014 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertig maanden wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. Verzoeker stelt beroep in tegen dit vonnis.

Bij arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 7 mei 2015 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertig maanden wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Bij vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank te Antwerpen van 2 mei 2017 wordt het elektronisch toezicht toegekend.

Op 27 april 2017 vult verzoeker in de gevangenis een vragenlijst in. Er wordt hem meegedeeld dat de mogelijkheid bestaat dat zijn recht op verblijf wordt ingetrokken.

Op 12 mei 2017 dient verzoekers raadsman deze ingevulde vragenlijst en bijkomende documenten in.

Op 6 juli 2017 neemt de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. Dit is de bestreden beslissing:

***"BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF***

*naam : L.*

*voornaam : A.*

*geboortedatum : (...)1972*

*geboorteplaats: A. H.*

*nationaliteit : Marokko*

*Krachtens artikel 44bis§2 en §4, artikel 45§1, §2 en §4, en artikel 62§1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:*

*Op 28 09 2003 werd u het voorwerp van een administratief verslag vreemdelingencontrole, dit is meteen ook het eerste spoor van uw aanwezigheid in België bij de administratie van de Dienst Vreemdelingenzaken. U werd door de politie van Mechelen gecontroleerd en in het bezit gevonden van een geldsom van ongeveer 1000 euro en een document afgegeven door de Spaanse*

vreemdelingendienst, Er wordt diezelfde dag nog een bevel om het grondgebied te verlaten aan u betekend.

Op 17.08.2005 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole voor u opgesteld daar u bij een verkeerscontrole een kleine hoeveelheid cocaïne weggooide en daar u geen identiteitsdocumenten bij u had. Er werd diezelfde dag nog een bevel om het grondgebied te verlaten aan u betekend.

Op 26.01.2006 huwde u te A. H. (Marokko) met de Belgische E. M. Z. Op 02.03.2006 diende u bij de Belgische diplomatieke post te Marokko een aanvraag tot gezinshereniging met uw Belgische echtgenote in. Deze aanvraag werd goedgekeurd en u werd in het bezit gesteld van een D-visum.

Op 15.03.2006 kwam u opnieuw aan In België,

Op 03.04.2006 diende u te Mechelen een aanvraag tot vestiging als echtgenoot van een Belgische in.

Op 11.04.2006 werd beslist om de beslissing aangaande de vestigingsaanvraag d.d. 03.04.2008 voorlopig uit te stellen voor bijkomend onderzoek. Deze beslissing werd u betekend op 18.04.2006.

Op 26.06.2006 werd U aangehouden en opgesloten In de gevangenis te Mechelen naar aanleiding van een veroordeling bij verstek d.d. 01.12.2005 (12 maanden gevangenisstraf uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs). U tekende verzet aan tegen deze veroordeling en op 20.07.2006 werd u door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een werkstraf van 70 uren (vervangende gevangenisstraf 6 maanden) daar u zich schuldig gemaakt had aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk een niet nader bepaalde hoeveelheid cocaïne (feit gepleegd op 17.08.2005); aan psychotrope stoffen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk een niet nader bepaalde hoeveelheid amfetamine (feit gepleegd op 17.08.2005); aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk een niet nader bepaalde hoeveelheid cocaïne (meermaals op een niet nader bepaald tijdstip tussen 01.07.2006 en 18.08.2005).

Op 28.08.2006 werd u vrijgesteld.

Op 04.09.2006 werd u door de stad Gent in het bevolkingsregister Ingeschreven en werd u In het bezit gesteld van een I.K. vreemdelingen.

Op 14.06.2010 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Leuven Hulp uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

U werd op 22.04.2011 door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 Jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig gemaakt had aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk een onbepaalde hoeveelheid cocaïne en een onbepaalde hoeveelheid hasj, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad is van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon; aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk een onbepaalde hoeveelheid cocaïne en een onbepaalde hoeveelheid hasj, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad is van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon (feiten gepleegd tussen 01.12.2009 en 12.06.2010, meermaals op nader bepaalde tijdstippen).

Op 17.07.2012 werd u onder voorwaarden vrijgesteld.

Op 21.11.2012 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Leuven Hulp, opnieuw uit hoofde van deelname aan bendevoering en inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 29.03.2013 werd u vrijgesteld ten gevolge van de opheffing van het bevel tot aanhouding.

Op 12.02.2014 werd u door de Correctionele Rechtbank te Mechelen veroordeeld. op 17.02.2014 tekende u beroep aan tegen deze veroordeling, U werd op 07.05.2015 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden daar u zich schuldig gemaakt heeft aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk niet nader bepaalde hoeveelheden cocaïne, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad is van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (feiten gepleegd tussen 14.11.2011 en 22.11.2012,, meermaals op nader bepaalde tijdstippen),

Op 25.11.2015 werd u opgesloten in de gevangenis van Mechelen nadat u zich er aanmeldde om uw straf d.d. 07.05.2015 uit te zitten.

Op 27.04.2017 werd u gehoord door een migratieambtenaar in de gevangenis van Hoogstraten.

Op 02.05.2017 werd een vonnis tot toekenning van een elektronisch toezicht uitgesproken door de Strafvuiveringsrechtbank te Antwerpen.

+++

Op 27.04.2017 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante

elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, U vulde met de hulp van een migratieambtenaar het formulier "hoorrecht" in. Uit dit formulier 'hoorrecht' blijkt dat u in het bezit bent van een Marokkaans. paspoort, dit paspoort zou bij u thuis liggen; dat uw F+ kaart bij de griffie ligt; dat u uw F+ kaart gebruikt om naar buiten te gaan: dat u hier al 7 maanden recht op heeft; dat u geen ziekte hebt die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u in de (...)straat te Mechelen woonde voor u in de gevangenis belandde; dat u in 2006 officieel gehuwd bent met. E. M. Z. die woonachtig is in de (...)straat te Mechelen; dat u volgende familieleden heeft in België, alien verblijven )n Mechelen: B. R. (moeder, van Belgische nationaliteit, woonachtig te Mechelen), F. E. À. (broer, van Belgische nationaliteit), A. E. A.K. (broer, recht op verblijf in België), A. E. A. (oom); dat u drie minderjarige kinderen heeft in België; H. (geboren op (...)2007), N. (geboren op (...)2012) en A. (geboren op (...)2015); dat u geen duurzame relatie hebt in een ander land dan België; dat uw naaste familie zich in België en Europa bevindt; dat u geen minderjarige kinderen in andere landen hebt; dat u avondschoon Nederlands volgde alsook een opleiding klusjesman in Mechelen; dat u een aantal interim jobs hebt gedaan; dat u als klusjesman werkte bij D. te W.; dat u in het DPD magazijn te Mechelen gewerkt heeft; dat u schoongemaakt heeft in een school te Z.; dat u meer dan 20 jaar gewerkt hebt in Marokko (carrosserie, schrijnwerkerij, klusjes); dat u nog niet in een ander land dan België opgesloten/veroordeeld werd; dat u niet naar Marokko terug kan keren daar uw gezin zich in België bevindt, dat zij u leven zijn en u geen leven hebt zonder hen; dat u nog kleine kinderen heeft. Op 15.05.2017 ontvingen mijn diensten nog een ingevulde vragenlijst en bijbehorende stukkenbundel aangetekend verstuurd door meester M. D. R. op 12.05.2017. Volgende bijkomende documenten werden overgemaakt: een attest samenstelling van gezin; de geboorteakten van uw 3 kinderen; een huurovereenkomst; een attest van de samenstelling van het gezin van uw moeder; een attest van de samenstelling van het gezin van uw nonkel; bewijzen van opleidingen die u volgde; bewijzen van tewerkstellingen; uw huidige arbeidsovereenkomst; een schoolattest van uw 2 oudste kinderen; het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank; een verslag van de aalmoezenier; het adres van 2 van uw zussen die respectievelijk in Nederland en Duitsland woonachtig zijn.

+++

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs/als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 13 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghii t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010. 0-146/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz.: 8) In het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz.; 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aouimi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz.1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67):

U werd reeds driemaal correctioneel gestraft voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

De feiten waarvoor u op 22.04.2011 veroordeeld werd, zijn zeer ernstig. Zo blijkt dat u, als leidinggevend figuur, een handel in cocaïne opgezet had, waarbij wekelijks grote hoeveelheden (2 tot 3 kg) cocaïne werden verkocht. Uit analyse van relevante gesprekken bleek dat de vereniging gestructureerd werkte via een welbepaalde rol en taakverdeling met zeer duidelijke hiërarchische afspraken en afschermingstechnieken. U zou zich, als leidinggevend figuur, niet bezig houden met verkopen onder de 50 à 100 gram. U verklaarde aan uw klanten dat u reeds 12 jaar werkervaring had in de drugsbranche. Tijdens het onderzoek trachtte u met alle middelen het onderzoek te dwarsbomen en kwam uw leugenachtige en bedorven aard duidelijk naar boven (zie "Uiteenzetting der feiten opgesteld door M. U., eerste substituut procureur des Konings, Parket Mechelen). Uit het vonnis d.d. 22.04.2011 blijkt o.a. dat er geen enkele twijfel bestond dat u zich zeer intensief en op grote schaal bezig hield met handel in cocaïne en cannabis. U erkende ter terechtzitting dat u uw broer sedert 2 à 2,5 jaar geholpen had bij diens handel in cocaïne en betuigde daarover uw spijt, uit het onderzoek blijkt echter dat u zélf de spil was van een vereniging van personen die voornamelijk cocaïne maar ook cannabis verhandelde aan tal van derden, dit in, allerlei hoeveelheden en kwaliteiten en op grote schaal (zie p.12). Het vonnis d.d. 22.04.2011 vermeldt: "Ten aanzien van alle beklaagden geldt dat deze feiten bijzonder laakbaar zijn en getuigen van een gebrek aan normbesef en aan respect, uit zucht naar gemakkelijk geldgewin; voor de fysieke en psychische gezondheid van de personen die gebruiker zijn van de verdovende middelen en psychotrope stoffen die beklaagden verhandelen. Tevens wordt rekening gehouden met de grote omvang van de illegale praktijken van beklaagden, die wat eerste (met 'eerste beklagde' wordt naar u verwezen) tot en met zesde beklagden betreft, werden bewerkstelligd door het nagenoeg bedrijfsmatig karakter van hun organisatie. ... Wat eerste beklagde betreft wordt gewezen op de vaststelling dat hij de voornaamste leidinggevende rol in de vereniging speelde: Eerste beklagde handelde bovendien uit geldzucht en geenszins louter voor de financiering van zijn eigen druggebruik en dat van zijn echtgenote, die hij overigens daartoe had gebracht. Verder wordt rekening gehouden met de strafrechtelijke voorgaanden van eerste beklagde inzake bezit en handel in drugs, meer bepaald zijn eerdere veroordeling tot een autonome werkstraf wegens bezit van en handel in verdovende middelen door vonnis de dato 20 juli 2006 van de correctionele rechtbank te Mechelen." (zie vonnis d.d. 22.04.2011 p. 23).

U had kennelijk geen enkele lering getrokken uit de zware bestraffing die u kreeg en u aarzelde niet om opnieuw een rol op te nemen in een netwerk van georganiseerde drughandel, ditmaal als één van de "onderdealers". Uit het arrest d.d. 07.05.2015 blijkt dat het wederom ging om een georganiseerde drughandel, waarbij op grote schaal verhandeld werd, de precieze verhandelde hoeveelheden drugs bleken echter niet te achterhalen. Het feit dat u zo kort na de veroordeling d.d. 22.04.2011 het risico nam om u opnieuw in te laten met de drughandel, wijst er op dat het niet anders kan dan dat er grote winsten mee gemoeid zijn en dat u bereid was om het risico te nemen opnieuw zwaar gestraft te worden na afweging van dit risico tegen de grote financiële voordelen van deze criminele handel. Uit voorgaande blijkt dan ook dat het spijt dat u betuigde tijdens de rechtszitting d.d. 22.04.2011 duidelijk niet gemeend was. Dit bevestigt nogmaals uw leugenachtig karakter en maakt dat uw huidige spijtbetuigingen geen waarborg bieden dat u zich niet opnieuw zou kunnen inlaten met drugs en drughandel.

Op 02.05.2017 werd door de Strafvueroeringsrechtbank (hierna SURB) te Antwerpen het "Vonnis tot toekenning van een elektronisch toezicht uitgesproken. Het gegeven dat u reeds penitentiair verlof genoot en uitgaansvergunningen heeft gekregen die zonder problemen lijken te zijn verlopen, alsook de omstandigheid dat de SURB u elektronisch toezicht verleende, doet niets af aan het feit dat recidive niet uit te sluiten valt. U deinsde er in het verleden ook niet voor terug om feiten te plegen toen u onder elektronisch toezicht stond (zie 'Vonnis tot toekenning van een elektronisch toezicht dd. 02.05.2017). Het feit dat u over een voltijds arbeidscontract van onbepaalde duur beschikt, biedt evenmin garantie dat u zich niet opnieuw aan drugsfeiten zou wagen. De feiten waarvoor u op 07.05.2015 veroordeeld werd, werden gepleegd tussen 14.11.2011 en 22.11.2012. Volgens uw administratief dossier hebt u in die periode ook even gewerkt. Uw werk weerhield u er dus blijkbaar niet van om drugs te verkopen. We kunnen dan ook veronderstellen dat het inkomen dat u met regulier werk verdiende niet voldoende was voor u en dat u dit, door een gewetenloze drang naar snel en makkelijk geldgewin, verder aan wenste te vullen met geld uit de misdaad. Wat uw werkverleden in België betreft, dient er trouwens op gewezen te worden dat u slechts sporadisch tewerkgesteld was op de reguliere arbeidsmarkt.

Op de relatief korte tijd dat u in België verblijft, liep u reeds 3 correctionele veroordelingen op, waaronder 2 zeer zware veroordelingen. Voorgaande wijst erop dat u de ernst van uw daden niet blijkt

*of niet wenst in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. De aard van de gepleegde feiten, het gegeven dat u reeds meermaals correctioneel veroordeeld werd voor gelijkaardige feiten, uw leugenachtig karakter en uw zucht naar makkelijk geldgewin maakt dat het risico dat u ook in de toekomst opnieuw de openbare orde zou kunnen schaden niet uitgesloten kan worden. Uw gedrag vormt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.*

+++

*U trad op (...)2006 te Al Hoceima (Marokko) in het huwelijk met de Belgische E. M. Z. Uit dit huwelijk werden 3 kinderen geboren die allen de Belgische nationaliteit hebben: L. H., L. N. en L.A. Zij bezochten u in de gevangenis en jullie wonen als gezin samen in Mechelen.*

*Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven In de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM).*

*Uit uw administratief dossier blijken geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig in het land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België zou kunnen verder zetten.*

*Het feit dat uw echtgenote niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Uw echtgenote, die in België geboren is, verkreeg de Belgische nationaliteit op 06.01.2006, voor die datum had zij enkel de Marokkaanse nationaliteit. Uw echtgenote keerde terug naar Marokko om er met u in het huwelijk te treden wat erop wijst dat we redelijkerwijze kunnen aannemen dat zij nog sociale, culturele en familiale banden heeft met dit land. Uit het administratief dossier blijkt dat uw echtgenote naast Nederlands ook Berbers spreekt (zie woonstcontrole d.d. 09.07.2006).*

*Uw 3 kinderen zijn nog jong en in het algemeen kunnen we stellen dat jonge kinderen zich makkelijker aan kunnen aanpassen aan nieuwe situaties. Uw twee jongste kinderen zijn nog niet schoolplichtig en wat uw oudste dochter betreft, merken we op dat er geen concrete elementen voorliggen die erop wijzen dat zij haar scholing niet in Marokko of elders zou kunnen verder zetten. Voor zover blijkt uit het administratief dossier, heeft zij geen nood aan gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in uw land van herkomst te vinden zou zijn. Aangezien uit het "vonnis tot toekenning van een elektronisch toezicht" uitgesproken door de Strafvollstrekingsrechtbank te Antwerpen op 02.05.2017 blijkt dat uw kennis van het Nederlands beperkt is en het aangewezen is dat u Nederlandse lessen volgt, kunnen we veronderstellen dat u met uw kinderen in uw moedertaal communiceert zodat zij op zijn minst noties hebben van deze taal. Wat er ook van zij, kinderen zijn over het algemeen heel taalgevoelig zodat het leren van talen vlot kan verlopen. Er kan verder in redelijkheid ook worden aangenomen dat u en uw echtgenote nog banden met Marokko hebben behouden, hetgeen het ook voor de kinderen makkelijker zou maken om daar te aarden.*

*Uw echtgenote en kinderen worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Marokko of een andere plaats waar u zou verblijven.*

*Het feit dat u een kind en een (zwangere) echtgenote had in België heeft u er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen. Nadat uw oudste dochter geboren was, bent u nog tweemaal veroordeeld geweest omwille van inbreuken op de wetgeving inzake drugs. De feiten leidden tot uw veroordeling d.d. 07.05.2015 werden gepleegd tussen 14.11.2011 en 22.11.2012, in de periode dat uw echtgenote zwanger was van jullie 2<sup>e</sup> kind. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover uw echtgenote en uw kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Uit het vonnis d.d. 22.04.2011 en de bijhorende "uiteenzetting der feiten" blijkt trouwens dat uw echtgenote verklaarde dat zij door uw toedoen reeds twee jaar drugs gebruikte en dat u haar de nodige drugs verschaftte. Dit ondermijnt uw verantwoordelijkheidsgevoel jegens uw gezin nog verder en laat vragen rijzen over de invloed die u uitoefent op uw gezin. Daarnaast bewijst dit dat uw echtgenote op de hoogte was van uw activiteiten en dat zij uw herval in nieuwe feiten niet kon of niet wenste te voorkomen.*

Wat er ook van zij, de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt en uit is op makkelijk winstbejag.

+++

U maakt verder ook melding van andere familieleden die zich in België bevinden (uw moeder, 2 broers en een oom) en van wie sommige de Belgische nationaliteit hebben, alsook van twee van uw zussen die in Nederland en Duitsland woonachtig zijn. We merken in dit verband op dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het evenwel anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani t Frankrijk* (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke afhankelijkheid tussen u en uw moeder. Tevens kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt U zich ertoe te stellen dat uw oom en uw 2 broers op het grondgebied verblijven, dat u een zus in Nederland en een zus in Duitsland hebt. Uit uw administratief dossier blijkt echter niet dat u in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden, noch blijkt sprake van een bijzondere binding met uw zus in Duitsland of uw zus in Nederland. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

+++

Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf ingetrokken is, terugkeert naar uw land van herkomst (of één ander land). Uit niets blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U hebt het grootste deel van uw leven doorgebracht in Marokko, u bent daar opgegroeid en u verklaart er meer dan 20 jaar gewerkt te hebben, hierdoor kan redelijkerwijze aangenomen worden dat u ook andere banden dan uw nationaliteit hebt met Marokko. U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken. Hoewel u stelt dat uw naaste familie zich in België en andere Europese landen bevindt, kunnen we veronderstellen dat u ook in Marokko een sociaal vangnet heeft dat u zou kunnen helpen bij uw re-integratie in Marokko. Uw familie en vrienden in België kunnen u ook vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Marokko.

Het feit dat u opleidingen gevolgd hebt in België doet niets af aan bovenstaande. Mogelijkerwijze kunnen deze opleidingen ook in uw thuisland nuttig blijken.

+++

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

## 2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal

blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

### 3. Onderzoek van het beroep

#### 3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

*“Eerste middel –*

*Schending van:*

- Artikel 44bis§2, 44bis§4, 45§1,2 en 4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, juncto artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens
- Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen
- artikel 62 §2 van de wet van 15 december 1980
- het zorgvuldigheidsbeginsel
- het rechtszekerheidsbeginsel

#### 6-1.1- De Motivering van de bestreden beslissing

De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

*“Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen is niet afdoende” (VAN HEULE, D., Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., “De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet”, T. V.R., 1993/2,67-71).*

De motivering moet in feite en in rechte afdoende zijn, en uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de beslissing tot beëindiging, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

#### 6-1.2 De geschonden wetsbepalingen

De aangehaalde artikelen van de Vreemdelingenwet waar de bestreden beslissing op gebaseerd is, luiden- momenteel- als volgt:

*44bis §2:*

*“De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinqües en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”*

*44bis §4:*

*“Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie,*

sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

45§1:

“De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.”

45§2:

“De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

45§4:

“Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”

#### 6-1. 3 Wijzigingen aan de Verblijfswet in 2017: “ernstige schending van de openbare orde”

De inhoud van deze artikelen zoals ze hierboven vermeld staan is er gekomen door de Wet van 27 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 19 april 2017.

Volgens diverse persberichten had deze wet onder andere tot doel om vreemdelingen die geboren zijn in België te kunnen verwijderen van het grondgebied, en de bestaande procedures van beëindiging van verblijf efficiënter te maken.

Uit de Memorie van Toelichting blijkt dat de overheid de bedoeling had om vreemdelingen die een gevaar vormen in het kader van terrorisme te kunnen verwijderen van het grondgebied, ook al zijn zij verankerd in België. De wet is er dus gekomen in het kader van de maatregelen in de bestrijding van terrorisme:

“Het is van het grootste belang dat de bevoegde bestuurlijke overheid beschikt over voldoende vrijheid van handelen teneinde de bescherming van personen en instellingen te verzekeren. Er moeten in het bijzonder aangepaste maatregelen genomen kunnen worden in gevallen van terrorisme, gevallen die met terrorisme verband houden, gewelddadige radicalisering en/of vrijheidsonderdrukking of andere vormen van zware criminaliteit. Voor de regering is dit een absolute prioriteit.”

(Memorie van Toelichting, pagina 17)

De vermelding 'of andere vormen van zware criminaliteit' lijkt een kleine toevoeging, maar heeft verstrekken gevolgen. Waar het onmiddellijk duidelijk is welke vormen van gedragingen vallen onder 'terrorisme, gevallen die met terrorisme verband houden, gewelddadige radicalisering en/of vrijheidsonderdrukking', is dit niet het geval voor 'andere vormen van zware criminaliteit'. Deze kleine toevoeging lijkt de deur open te zetten voor een zeer ruime toepassing, terwijl er voorgehouden werd dat de wet nodig was ter bestrijding van terrorisme.

In casu wordt er toepassing gemaakt van artikel 44bis §2 Vw. op de situatie van verzoeker.

Hij is een derdelander die sinds 114 jaar gevestigd is in België. Bijgevolg kan zijn recht op verblijf door de nieuwe wet enkel beëindigd worden om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Deze begrippen worden in de wet niet gedefinieerd, maar de memorie van toelichting geeft op dit vlak verduidelijking. In eerste instantie werd er verduidelijkt wat er moest worden verstaan onder de begrippen 'openbare orde' en 'nationale veiligheid'. Na advies van de Raad van State werd er toelichting gegeven over het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”, en dit in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

“Zo veronderstelt het begrip openbare orde, als het tot doel heeft een afwijking van een principe te rechtvaardigen, [...] hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.” (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak). Het Hof heeft het begrip “nationale veiligheid” al moeten interpreteren. Het doelt op de binnenlandse veiligheid en de buitenlandse veiligheid. Het omvat namelijk “[...]de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen [...]”. (arrest H.T., 24 juni 2015, C 373/13, EU:C:2015:413, punt 78 en vermelde rechtspraak).”

(Memorie van Toelichting, pagina 20)

Nog volgens de memorie van toelichting houdt het begrip ernstige gevaar voor de openbare orde in dat de omstandigheden die het einde van het verblijf rechtvaardigen een hogere graad van ernst moeten bezitten dan de graad van ernst die vereist is om een einde te maken aan het beperkt of onbeperkt verblijf op grond van het nieuwe artikel 21. (Memorie van Toelichting, pagina 22)

“Al naargelang de beschouwde verblijfsstatus moeten de redenen van openbare orde of nationale veiligheid die aan het verblijf een einde kunnen maken een meer of minder hoge graad van ernst hebben. Er wordt dus een onderscheid gemaakt tussen “redenen”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen”, welke redenen overigens hetzij de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij enkel de nationale veiligheid kunnen betreffen. Aangezien de begrippen “redenen van openbare orde of nationale veiligheid”, “ernstige redenen” of “dwingende redenen” uit de Europese akten zijn gehaald, dienen zij conform de rechtspraak van het Hof van Justitie te worden geïnterpreteerd. Zoals hierboven vermeld, houdt het begrip “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het bestaan in van een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarbij dit belang moet worden begrepen als ook de binnenlandse en buitenlandse veiligheid van de Staat omvattend (arrest P.I., 22 mei 2012, C 348/09, EU:C:2012:300, punt 34; arrest J.N., 15 februari 2016, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punt 67). De “ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen, en de “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (arrest P.I., 22 mei 2012, C- 348/09, EU:C:2012:300, punt 19, en vermelde rechtspraak).” (Memorie van Toelichting, pagina 22-23)

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid uitsluitend berusten op het persoonlijk gedrag van de betrokkene.

Volgens het Hof “vormt het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet bijgevolg slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt”(HVJ 7 juni 2007, Commissie/Nederland, C-50/06, punt 41).

Dit principe wordt ook expliciet overgenomen, en verduidelijkt in de Memorie van Toelichting:

“Wanneer zij overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, moet de bevoegde overheid dus, geval per geval, nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C- 145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhov, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken. Toch dient erop gewezen dat zelfs bij dergelijke

feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip “dwingende redenen van nationale veiligheid”.

(Memorie van Toelichting, pagina 24-25)

Bij de bepaling van het gevaar voor de openbare orde dient er dus gekeken worden naar het gedrag dat een vreemdeling heeft gesteld waardoor hij een werkelijk, actueel en dreigend gevaar is, gelet op al de omstandigheden die hoger vermeld werden.

In het geval van verzoeker dient er voldaan te zijn aan het strengere begrip van 'een ernstige reden van openbare orde of nationale veiligheid'. Gelet op de inbreuken die weerhouden worden in hoofde van verzoeker zal er alvast geen sprake zijn van nationale veiligheid. Zoals hoger aangehaald, blijkt uit Europese rechtspraak dat druggerelateerde criminaliteit onder de noemer van 'ernstige reden van openbare orde' kan vallen. Dit is echter niet automatisch zo, en er moet dus verwezen worden naar de specifieke omstandigheden van het geval.

#### 6-1.4 Toetsing aan artikel 8, lid 2 EVRM

##### 6-1.4.1- Algemeen

Vooreerst staat vast dat de loutere verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker en art. 8, 2e lid EVRM niet afdoende is om de bestreden beslissing te rechtvaardigen. De Raad van State heeft immers reeds geoordeeld:

“Artikel 8 EVRM primeert als hogere norm boven de Vreemdelingenwet: de algemene stelling dat een “correcte” toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van art. 8 EVRM kan uitmaken volstaat niet. Dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 EVRM moet worden getoetst, met name voor wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds.” (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552, T. Vreemd. 2012, 150.)

De beleids marge wordt overschreden wanneer overheden geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij administratieve overheden: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Er dient aldus een concreet onderzoek plaats te vinden naar een mogelijke schending van art. 8 EVRM. In casu dient derhalve te worden nagegaan of er een gezinsleven bestaat, en of er een gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven bestaat.

Deze inmenging in het gezinsleven is slechts gerechtvaardigd, in zoverre ze voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft, zoals bepaald in art. 8, 2e lid EVRM, en noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

De discussie spitst zich in onderhavige casus hoofdzakelijk toe op de vraag of de inmenging van art. 8 EVRM voldoet aan de vereiste van het noodzakelijk zijn in een democratische samenleving. Deze noodzaak wordt op haar beurt afgetoetst aan drie criteria :

- Is er sprake van een dwingende sociale noodzaak (a pressing social need)
- Is de maatregel / het instrument pertinent, geschikt om het beoogde doel te bereiken
- Is de maatregel evenredig, proportioneel om dit beoogde doel te bereiken.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in voorliggend geval, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en de ernst van het door betrokkene gepleegde misdrijf
- de duur van het verblijf in het land waaruit hij uitgewezen wordt
- de tijdspanne tussen het plegen van het misdrijf en zijn gedrag gedurende deze periode
- de nationaliteit van de verschillende betrokken personen
- de gezinstoestand van de betrokkene en o.m. in voorkomend geval de duur van zijn huwelijk, en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven van het echtpaar
- de vraag of de partner kennis had van het misdrijf op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam
- de vraag of uit het huwelijk kinderen zijn geboren en in voorkomend geval hun leeftijd
- de ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene uitgewezen wordt
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming

#### 6-1.4.2 Aangaande de dwingende sociale noodzaak, de pertinentie en de proportionaliteit van de inmenging

Volgens verzoeker is de genomen maatregel geenszins evenredig/proportioneel te noemen. Verzoeker verwijst daarbij onder meer naar hetgeen hij uiteenzet aangaande de te hanteren Boultif-criteria (zie *infra*).

Bovendien gaat de Staatssecretaris met de bestreden beslissing lijnrecht in tegen het vonnis van de Strafvorderingrechtbank van 02.05.2017 waarbij verzoeker werd in vrijheid gesteld onder het stelsel van elektronisch toezicht.

De Strafvorderingrechtbank – gespecialiseerd in het beoordelen van recidivegevaar – stelt dat er in hoofde van verzoeker geen gevaar meer is dat hij zal overgaan tot het plegen van nieuwe feiten wanneer hij onder elektronisch toezicht geplaatst wordt. Na een korte periode van dit systeem zal de Strafvorderingrechtbank tot evaluatie overgaan om te kunnen beslissen over een voorwaardelijke invrijheidstelling van verzoeker.

Verzoeker had reeds penitentiair verlof en uitgaansvergunningen gekregen om zijn reclassering in België voor te bereiden. De bestreden beslissing vermeldt dit ook, aangezien verzoeker deze toelating had bijgebracht in het kader van de uitoefening van het hoorrecht. Een uitgangspermissie is een toestemming die gegeven wordt door de Dienst Individuele Gevallen van het Ministerie van Justitie, op advies van de gevangenisdirectie, om een gedetineerde toe te laten de gevangenis te verlaten voor een beperkte duur, en met als doel om zijn reclassering uit te werken. De uitgaansvergunning kan enkel toegekend worden indien er “in hoofde van de veroordeelde geen tegenaanwijzingen bestaan waaraan men niet tegemoet kan komen door het opleggen van bijzondere voorwaarden; deze tegenaanwijzingen hebben betrekking op het gevaar dat de veroordeelde zich aan de uitvoering van zijn straf zou onttrekken, op het risico dat hij tijdens de uitgaansvergunning ernstige strafbare feiten zou plegen of op het risico dat hij het slachtoffer zou verontrusten” (art. 4 wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten).

Verzoeker heeft dus dergelijke toestemming gekregen, en heeft deze steeds op correcte wijze gebruikt. Op deze wijze heeft verzoeker een goed gefundeerd en haalbaar reclasseringsplan uitgewerkt waardoor aan alle vereisten van de wet van 17 mei 2006 houdende oprichting van Strafvorderingrechtbanken, werd voldaan.

De strafuitvoeringsrechtbank motiveerde haar beslissing als volgt:

“U heeft een veroordeling in uitvoering wegens inbreuken op de drugswetgeving in vereniging. U was samen met uw twee broers betrokken in een grootschalige drughandel in regio Mechelen. De feiten werden gepleegd vanuit loyaliteit ten aanzien van uw broer en met het oog op puur geldgewin.

U bent niet aan uw proefstuk toe. In 2011 liep u een veroordeling op wegens gelijkaardige feiten, gepleegd toen u onder elektronisch toezicht stond.

Uw straf nam een aanvang op 25 oktober 2015 en strafeinde is voorzien op 31 oktober 2018.

U bevindt zich hiermee in de strafcategorie tussen drie en vijf jaar.

U verzoekt om elektronisch toezicht.

*U legt een positief detentieparcours af en u geniet zowel uitgangsvergunningen als penitentiair verlof die voor zover geweten zonder problemen verlopen.*

*U gaat wonen bij uw gezin in de (...) te 2800 Mechelen alwaar u ook uw penitentiaire verlopen doorbrengt. De maatschappelijk enquête van 24 juni 2016 was positief. Uw echtgenote is een belangrijke steunfiguur maar heeft in het verleden hervat in nieuwe feiten niet kunnen voorkomen. Extra controlemaatregelen zijn dan ook noodzakelijk om hervat te voorkomen. Het contact met uw broers is in dit kader een belangrijk aandachtspunt.*

*U beschikt over een voltijds arbeidscontract van onbepaalde duur als onderhoudsman bij (...) SCRI, te Brussel. U kunt hier starten op 15 mei 2017. Het Openbaar Ministerie gaf ter zitting aan de betrouwbaarheid van de werkgever en de firma te zullen nagaan.*

*Gezien uw beperkte kennis van het Nederlands is het aangewezen dat u Nederlandse lessen volgt. Zodoende kunt u uw re-integratie bevorderen. U heeft zich aangemeld bij het Huis van het Nederlands en u staat op de wachtlijst voor het volgen van avondlessen NT2- Breakthrough publiek Standaard bij het centrum voor Volwassenenonderwijs Crescendo Lier- Mechelen.*

*Er zijn geen aanwijzingen van een acute psychoproblematiek of een middelenproblematiek waarvoor een therapeutische behandeling noodzakelijk wordt geacht. Wel heeft u serieuze sommen aan gerechtskosten, een penale boete en een verbeurdverklaring te vergoeden waarvoor een financiële opvolging noodzakelijk is. Er is een afbetalingsplan lopende waarbij u maandelijks 20 euro aflost. Het is aan u om in samenspraak met uw justitie assistent de noodzakelijke begeleiding op punt te stellen en de maandelijkse aflossingen te verhogen nu u over een inkomen zal beschikken.*

*De rechtbank is van oordeel dat er een reclasseringsplan voorligt dat voldoende garanties biedt voor een veilige sociale re-integratie. U betreurt dat uw gezin te lijden heeft onder uw fouten van het verleden, en u lijkt gemotiveerd om u te herpakken. Aan u om deze kans te grijpen en uw positieve intenties waar te maken. Het elektronisch toezicht wordt toegekend.” (vonnis Strafvueroeringsrechtbank dd. 02.05.2017, stuk 2)*

*De Strafvueroeringsrechtbank had aldus voldoende vertrouwen in verzoeker, en in het feit dat hij geen nieuwe strafbare feiten zou plegen, dat zij hem op 02.05.2017 elektronisch toezicht toekende.*

*De beslissing van de Strafvueroeringsrechtbank was onder andere gebaseerd op het verslag van de heer WL, psychoog. Hij heeft een grondig psychosociaal verslag met het oog op elektronisch toezicht opgesteld, met als doel de haalbaarheid van de strafvueroeringsmaatregel te beoordelen (Standaardverslag, dd. 12.01.2017, stuk 3). Deze analyse gebeurde aan de hand van het strafdossier, de gesprekken met verzoeker –die ondanks de beperkte kennis van het Nederlands toch wel konden plaatsvinden en wat leidde tot een uitgebreid verslag-, contacten met de gevangenis en met de justitie-assistent. Uit onder andere gesprekken met verzoeker en de gevangenis kon door de psycholoog worden afgeleid dat verzoeker een modelgedetineerde is en dat hij zich bewust is van het feit dat een misstap zijn verdere reclassering zal hypothekeren wat hij zijn gezin zeker niet wenst aan te doen.*

*Verzoeker geeft tijdens de gesprekken te kennen dat zij gezin heel erg lijdt onder zijn detentie en dat dit voor hem een heel belangrijke reden is om zich definitief te herpakken.*

*In het verslag werd nog een negatief advies gegeven omdat er nog geen concreet zicht op werk was. Omdat een tewerkstelling nog kon geconcretiseerd worden voor de zitting van de Strafvueroeringsrechtbank, werd het elektronisch toezicht alsnog toegekend.*

*Ook het aanvangverslag dat door de justitie-assistente, mevrouw ND, werd opgesteld op 13.06.2017 is positief en stelt: “Betrokkene komt bijzonder gemotiveerd en betrokken over. Hij is steeds op de gemaakte afspraken aanwezig en stelt zich meewerkend op. Bij vragen of onduidelijkheden neemt hij contact op met de justitieassistent om zich te informeren.*

*De heer L(...) is sinds maandag 15/05/2017 aan het werk bij een firma, die instaat voor schoonmaak. Hij werkt voltijds en houdt zich voor het overige bezig met het huishouden en de kinderen. Hij hanteert een vrij strak en duidelijk dagritme. In september 2017 start betrokkene met een cursus Nederlands. Het lijkt dat betrokkene het elektronisch toezicht nuttig gebruikt om een vast dagritme te verkrijgen.” (Aanvangverslag elektronisch toezicht, stuk 4 p. 4)*

*De Strafvueroeringsrechtbank werd opgericht bij de Wet van 17 mei 2006 houdende oprichting van de Strafvueroeringsrechtbanken (B.S. 15 juni 2006). Ze bestaat uit één rechtervoorzitter, en uit één assessor sociale reïntegratie en één assessor penitentiaire zaken. Zij heeft tot loutere bevoegdheid het oordelen over de uitvoering van een straf, en meer bepaald, vanaf wanneer een veroordeelde terug de gevangenis mag verlaten, en onder welke voorwaarden.*

*Deze instantie is dan ook de enige instantie die een correct oordeel kan vellen over het mogelijke gevaar voor de openbare orde dat verzoeker zou kunnen uitmaken. Wanneer de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing neemt tot beëindiging van het verblijfsrecht, en zich daarbij baseert op een eigen beoordeling van het recidivegevaar in hoofde van verzoeker, dan overschrijdt deze zijn appreciatiebevoegdheid.*

De bestreden beslissing is geenszins zinnig aangezien de Strafvatvoeringsrechtbank bepaalde voorwaarden heeft opgelegd waaraan verzoeker zich dient te houden. Bij een inbreuk op deze voorwaarden wordt de veroordeelde onmiddellijk opnieuw opgesloten:

“Het openbaar ministerie kan, met het oog op de herroeping van de toegekende strafvatvoeringsmodaliteiten, de zaak bij de strafvatvoeringsrechter of, in voorkomend geval bij de strafvatvoeringsrechtbank aanhangig maken in de volgende gevallen:

1° wanneer bij een in kracht van gewijsde gegane beslissing wordt vastgesteld dat de veroordeelde tijdens de proeftermijn een wanbedrijf of een misdaad heeft gepleegd;

2° wanneer de veroordeelde een ernstig gevaar vormt voor de fysieke of psychische integriteit van derden

3° wanneer de opgelegde bijzonder voorwaarden niet worden nageleefd;

4° wanneer de veroordeelde geen gevolg geeft aan de oproepingen van strafvatvoeringsrechter of de strafvatvoeringsrechtbank, van het openbaar ministerie of, in voorkomend geval, van de justitieassistent.

5° wanneer de veroordeelde zijn adreswijziging niet doorgeeft aan het openbaar ministerie en, in voorkomend geval, de justitieassistent die met de begeleiding is belast;

In geval van herroeping wordt de veroordeelde onmiddellijk opnieuw opgesloten.” (Art. 64 en 65 wet externe rechtspositie veroordeelden).

Een gespecialiseerde rechtbank is op 02.05.2017 tot het oordeel gekomen dat verzoeker geen gevaar vormt voor de openbare orde en de veiligheid van het land, en stelt hem daarom in vrijheid onder elektronisch toezicht, en toch oordeelt de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid dat verzoeker wel degelijk een ernstig gevaar voor de openbare orde uitmaakt.

Zelfs het Openbaar Ministerie was niet van oordeel dat verzoeker een ernstig gevaar vormt voor de fysieke of psychische integriteit van derden, want zij heeft geen vordering tot herroeping aanhangig gemaakt. Het Openbaar Ministerie heeft pas op 11.07.2017 een dergelijke vordering genomen, en dit enkel en alleen omdat het recht op verblijf van verzoeker beëindigd werd door Dienst Vreemdelingenzaken en verzoeker zich aldus niet gehouden zou hebben aan de hem opgelegde bijzondere voorwaarden. Verzoeker maakt bijgevolg zeker geen gevaar uit voor de openbare orde of de veiligheid van het land.

In het kader van de procedure voor de SURB werd een risicotaxatie uitgevoerd om na te gaan wat het risico op het plegen van nieuwe feiten is in hoofde van verzoeker. De overheid was bij het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte van deze risicotaxatie aangezien zij zelf vermeldt dat er eerder klein risico op herval is. In de bestreden beslissing wordt hieruit echter afgeleid dat “huidige spijtbetuigingen geen waarborg bieden dat u zich niet opnieuw zou kunnen inlaten met drugs en drughandel”( pagina 3, bestreden beslissing). Deze conclusie staat haaks op het resultaat van de risicotaxatie waaruit blijkt dat er slechts een klein recidiverisico is.

De Staatssecretaris gaat met de bestreden beslissing in tegen een analyse uitgevoerd door daartoe door de overheid aangestelde experten. Enerzijds tegen de resultaten van de risicotaxatie die opgesteld werd door een psycholoog/criminoloog van de Psycho-sociale dienst van de FOD Justitie, en anderzijds tegen de beslissing van de strafvatvoeringsrechtbank, een orgaan dat werd opgericht met het expliciete doel om de sociale gevaarlijkheid van veroordeelden te beoordelen.

De Staatssecretaris wist dat verzoeker spoedig onder elektronisch toezicht in vrijheid zou gesteld worden. Er werden namelijk door verzoeker het vonnis van de strafvatvoeringsrechtbank dd. 2.05.2017 overgemaakt. Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing tot beëindiging van verblijf omwille van een ernstige gevaar voor de openbare orde, houdt in dat in deze omstandigheden, de Staatssecretaris de nodige documenten zou opvragen uit het dossier van de Strafvatvoeringsrechtbank. Minstens houdt dit in dat de Staatssecretaris in het concrete geval had moeten wachten op een vonnis van de Strafvatvoeringsrechtbank waarin deze het potentieel gevaar voor de maatschappij had onderzocht. Een beslissing tot beëindiging verblijf is een zeer ingrijpende maatregelen, niet enkel in het leven van verzoeker, maar in casu ook in dat van zijn zwangere echtgenote en kinderen. Wanneer er minder ingrijpende maatregelen mogelijk zijn om een ernstig gevaar voor de openbare orde uit te sluiten, dan dienen deze op zorgvuldige wijze onderzocht te worden, zodat deze mee kunnen overwogen worden in de afwegingen van belangen van de maatschappij en de persoonlijke belangen van verzoeker en zijn gezin.

De bestreden beslissing is om deze redenen kennelijk onevenredig; een gespecialiseerde instantie is van mening dat er geen gevaar is voor de maatschappij indien verzoeker wordt vrijgelaten onder bepaalde voorwaarden. Het opleggen van deze voorwaarden (momenteel elektronisch toezicht) volstaat dus ter vrijwaring van het belang van de staat tegen het potentieel gevaar van verzoeker. Het is kennelijk onevenredig om in deze omstandigheden, in samenlezing met het belang van het gezins-en privéleven van verzoeker, te besluiten tot een beëindiging van het verblijf van verzoeker.

#### 6-1.4.3 Toetsing aan de Boultif-criteria

- *De aard en de ernst van het door betrokkene gepleegde misdrijf*

Verzoeker werd drie keer veroordeeld sinds 2000. De informatie waar de Staatssecretaris zich op baseert is echter zeer karig. Voor elk van de veroordelingen wordt enkel aangegeven voor welke tenlastelegging er een veroordeling werd uitgesproken, in welke incriminatieperiode en wat de bestraffing is. Er wordt geen enkele duiding gegeven over de aard van de concrete feiten, en vooral niet over zijn aandeel daarin. Nochtans is het van belang om te weten welke gedragingen verzoeker juist heeft gesteld om te kunnen bepalen of hij een actuele dreiging vormt voor de openbare orde.

De bestreden beslissing citeert uit het vonnis van 2011 en uit het arrest van 2015, om aan te tonen dat de rechtbank de feiten als ernstig beschouwde. Uit het vonnis van 2011 wordt echter vooral de algemene motivering voor alle beklaagden samen gegeven, en niet specifiek de individuele motivering die betrekking heeft op de strafmaat die werd bepaald in hoofde van verzoeker. Er wordt enkel verwezen in hoofde van verzoeker naar het geldgewin en zijn eerdere veroordelingen. Ook hier moet de beslissing steunen op een grondige analyse van de individuele gedragingen van verzoeker.

- *De duur van het verblijf in het land waaruit hij uitgewezen wordt*

Verzoeker is in het land sinds 2000, en werd gemachtigd om zich hier te vestigen op 02.03.2006. Dit is inmiddels dus een legaal verblijf van meer dan 11 jaar.

In die periode heeft verzoeker zijn leven volledig uitgebouwd in België. Hij is op 25 januari 2006 gehuwd met mevrouw EMZ, van Belgische nationaliteit, en zij zijn op de dag van vandaag nog steeds gehuwd. Samen hebben zij 3 kinderen, dewelke allen de Belgische nationaliteit hebben. De echtgenote van verzoeker is ondertussen opnieuw zwanger en ditmaal van een tweeling.

Verzoeker is die periode van 11 jaar nog enkel op vakantie geweest in Marokko, maar hij heeft België nooit voor een lange periode verlaten.

Verzoeker heeft geen effectieve band meer met zijn land van herkomst, er is duidelijk sprake van een duurzame lokale verankering in België.

- *De tijdspanne tussen het plegen van het misdrijf en zijn gedrag gedurende deze periode*

Verzoeker werd 3 keer correctioneel veroordeeld in een tijdspanne van 11 jaar. De laatste veroordeling dateert van 7 mei 2015 en betreft feiten gepleegd in de periode tussen 14.11.2011 en 22.11.2012. De feiten dateren dus al van enkele jaren geleden. Er wordt aangevoerd dat de periode na de veroordeling en tot het nemen van een beslissing tot beëindiging verblijf niet in aanmerking wordt genomen, als betrokkene in die periode steeds in de gevangenis heeft verbleven. Dit is in casu ook deels het geval voor verzoeker, die zich op 25.11.2015 zelf aanbod bij de gevangenis te Mechelen.

Verzoeker is echter van mening dat wel degelijk rekening kan gehouden worden met de periode die is verstreken sinds het plegen van de feiten, indien uit zijn gedrag blijkt dat er een effectieve verbetering merkbaar is waardoor het risico op recidive beperkt wordt.

Hiervoor wordt nogmaals verwezen naar hetgeen hoger werd uiteengezet in verband met de procedure voor de strafuitvoeringsrechtbank. Uit de doorgedreven analyse van de persoonlijkheid van verzoeker, zijn gedrag in de gevangenis, zijn familiale context, en zijn vooruitzichten op een deugdelijke reclassering, is gebleken dat de Strafbuitvoeringsrechtbank hem bij zijn eerste verzoek onmiddellijk een kans heeft gegeven.

Dit was de eerste maal dat verzoeker zo lang in de gevangenis heeft gezeten, namelijk een periode van 1,5 jaar. Het is net door de lange duur van de hechtenis, het gemis van zijn kinderen en zijn vrouw, en de begeleiding binnen de gevangenis, dat hij heeft ingezien dat hij zich moet bewijzen ten aanzien van de Strafbuitvoeringsrechtbank en de maatschappij. Zijn gedrag in de laatste 1,5 jaar was dan ook zeer positief, reden waarom hij bij zijn eerste verzoek, na net aan de tijdsvoorwaarden te voldoen, elektronisch toezicht heeft toegekend gekregen van de Strafbuitvoeringsrechtbank.

De reden waarom de duur van de hechtenis niet mee zou in rekening kunnen gebracht worden bij het bepalen van de periode tussen het plegen van de feiten en de beslissing tot beëindigen van verblijf, kan ook niet zomaar gevolgd worden. Dit zou zijn omdat er tijdens de hechtenis geen nieuwe feiten kunnen gepleegd worden, en deze periode dan ook niet kan meetellen. Spijtig genoeg is de realiteit echter dat er wel degelijk talrijke veroordelingen worden uitgesproken voor feiten gepleegd in de gevangenis, of tijdens uitgaansvergunningen of penitentiaire verloven. Dit is voornamelijk zo bij personen die veroordeeld werden voor het gebruik of verhandelen van drugs, en die dit gewoon voortzetten tijdens hun verblijf in de gevangenis. Bij verzoeker is dit echter geenszins het geval geweest. Verzoeker kende een positief detentieverloop en bekleedde als gedetineerde een vertrouwensfunctie in de gevangenis.

Verzoeker heeft zich steeds willen bewijzen, en heeft dankbaar gebruik gemaakt van de begeleiding in de gevangenis. Hij heeft zich steeds ingezet om zijn reclassering zo goed mogelijk in orde te brengen.

Ten overvloede wordt nogmaals verwezen naar de resultaten van de risicotaxatie en de verslagen van de Psychosociale Dienst van de gevangenis. Hieruit blijkt duidelijk, dat mits de nodige begeleiding, er

geen gevaar is voor de openbare orde. In die gegeven omstandigheden is het niet proportioneel om een einde te maken aan het verblijf van verzoeker, als er ook minder ingrijpende maatregelen kunnen genomen worden om het potentieel gevaar voor de openbare orde uit te sluiten.

- De nationaliteit van de verschillende betrokken personen

Het klopt dat verzoeker afkomstig is uit Marokko. Hij kwam op zijn 29 jaar naar België, en heeft hier de voorbije 17 jaar onafgebroken geleefd.

Zijn echtgenote heeft de Belgische nationaliteit en heeft steeds in België gewoond. De echtgenote van verzoeker woont al heel haar leven in België en spreekt dan ook perfect Nederlands.

De 3 kinderen die zij momenteel samen hebben, zijn allen geboren in België. Zij hebben allen de Marokkaanse nationaliteit.

- De gezinstoestand van de betrokkene en o.m. in voorkomend geval de duur van zijn huwelijk, en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven van het echtpaar

Zoals hoger aangehaald is verzoeker op 25.01.2006 gehuwd met mevrouw EMZ. Sinds 15.03.2006 wonen verzoeker en zijn echtgenote ononderbroken in België. Verzoeker en zijn echtgenote gingen aanvankelijk samenwonen in het appartement van zijn echtgenote te Mechelen. Bij de documenten die overhandigd werden aan de Staatssecretaris, zit tevens een attest van samenstelling gezin. Er werd tevens een maatschappelijke enquête uitgevoerd bij de echtgenote van verzoeker. Dit is een onderzoek dat wordt uitgevoerd door een justitieassistent om na te gaan of betrokkene effectief nog welkom is zijn thuishaven, en of er voldoende ondersteuning kan van verwacht worden.

Deze enquête kende een positief gevolg.

In casu werd er op 17.06.2016 een verslag van maatschappelijke enquête opgesteld.

Mevrouw A(...) werd gehoord over haar partner en beschreef verzoeker als volgt:

“een rustige man die steeds begaan is met zijn gezin, iemand die veel aandacht geeft aan haar en de kinderen waardoor ze erg gehecht zijn aan hem.”

Er is dus duidelijk nog steeds sprake van een relatie met zijn echtgenote en een goede, hechte band met haar en de kinderen.

- De vraag of de partner kennis had van het misdrijf op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam

Op het moment dat verzoeker en zijn echtgenote elkaar leerden kennen, was verzoeker nog niet veroordeeld.

De veroordelingen heeft verzoeker opgelopen toen hij reeds gehuwd was.

- De vraag of uit het huwelijk kinderen zijn geboren en in voorkomend geval hun leeftijd

Dit criterium is één van de belangrijkste. Uit de Europese rechtspraak blijkt dat indien kinderen betrokken zijn, zoals in casu, het Hof van Justitie bijzondere aandacht besteedt aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 143; EHRM 3 november 2011, Arvelo Aponte/Nederland, § 60; EHRM 31 juli 2008, Darren Omoregie/Noorwegen, § 66; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a./Nederland, § 44).

In casu heeft verzoeker momenteel 3 kinderen met zijn echtgenote. Zijn echtgenote is momenteel negen weken zwanger. Recent vernamen verzoeker en zijn echtgenote dat ze zwanger zijn van een tweeling.

Het betreft:

– LH, geboren op (...)2007, dus 10 jaar oud;

– LN, geboren op (...)2012, dus bijna 5 jaar oud;

– LA, geboren op (...)2016, dus 1 jaar oud.

Deze kinderen zijn allen geboren in België en hebben hun belangen hier. Zij spreken perfect Nederlands, hebben hier vrienden, hobby's en gaan hier naar school ( met uitzondering van de jongste). Zij zijn amper in Marokko geweest, en kennen het enkel als een 'vakantieland'. De kinderen worden uitsluitend in het Nederlands opgevoed. Beide ouders vonden het belangrijk dat zij als 'Belg' zouden beschouwd worden, en daarom werd er voor gekozen om thuis enkel Nederlands te praten met de kinderen. Zelfs verzoeker, die slechts matig Nederlands spreekt, houdt er aan vast om in het Nederlands met hen te communiceren. Ook de moeder van verzoeker, die eveneens woonachtig is in Mechelen en zeer beperkt Nederlands spreekt doch het wel goed verstaat, communiceert voor het grootste deel in het Nederlands met de kinderen van verzoeker. Met H, de oudste dochter, wordt ook in

zeer beperkte mate in het Berbers gecommuniceerd. Geen van de kinderen is echter de Arabische taal machtig.

De band van de kinderen met hun vader is zeer sterk. Zij hebben gedurende een lange tijd afgeteld totdat verzoeker terug naar huis kon komen. Vooral de laatste maanden toen duidelijk werd dat verzoeker kon terugkeren naar huis, werd er reikhalzend uitgekeken naar zijn thuiskomst. De kinderen hebben slechts twee maanden kunnen genieten van de aanwezigheid van verzoeker, vooraleer de politie hun vader opnieuw kwam meenemen omdat de Staatssecretaris zijn verblijfsrecht had beëindigd.

De oudste van de kinderen is 10 jaar en zit momenteel in het vijfde leerjaar. Het zou bijzonder nefast zijn voor haar ontwikkeling om nu naar een vreemd land te moeten verhuizen, haar vrienden achter te laten, maar vooral ook haar opleiding te moeten stopzetten. De kansen om in Marokko een zelfde kwaliteitsvolle opleiding te genieten, zijn veel beperkter dan in België. Vooral voor gezinnen die niet voldoende financiële middelen hebben. Bovendien wordt in Marokko enkel in het Arabisch les gegeven en niet in het Berbers. Zoals reeds gezegd spreken noch begrijpen de kinderen van verzoeker Arabisch. Aangezien verzoeker reeds sinds 2000 in België verblijft en zijn echtgenote hier geboren is en steeds gewoond heeft, zijn hun kansen op de arbeidsmarkt beperkt. Dit heeft zijn weerslag op de opleiding die hun kinderen in Marokko kunnen genieten. Het is niet redelijk om te verlangen dat die kinderen weggerukt worden uit hun vertrouwd milieu en zich gaan vestigen in Marokko.

Het is echter ook niet redelijk om te verlangen dat enkel verzoeker terugkeert naar Marokko. Uit de bijgebrachte stukken blijkt duidelijk de hechte band tussen verzoeker en zijn kinderen. In de maatschappelijke enquête verwees mevrouw EM al naar die band en beschreef zij haar echtgenoot als een goede, betrokken vader.

Het Hof van Justitie benadrukt in haar rechtspraak dat in situaties waarbij kinderen betrokken zijn, de elementen van migratiecontrole moeten worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 109; EHRM 24 juli 2014, Kaplan e.a./Noorwegen; EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 144; EHRM 30 juli 2013, Polidario/Zwitserland; EHRM 30 juli 2013, Berisha/Zwitserland, § 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, Neulinger en Shuruk/Zwitserland, §§ 135-136; EHRM 8 juli 2013, M.P.E.V./Zwitserland; EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 78).

De verwijdering van verzoeker zou het uitoefenen van het bezoeksrecht met zijn kinderen onmogelijk maken en aldus kan het gezinsleven tussen vader en kinderen niet verder gezet worden (EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, Rev.dr.étr. 1988, 205)

- De ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene uitgewezen wordt

Mevrouw EMZ is geboren in Mechelen en woont hier nog steeds.

Een totaal nieuw leven opbouwen in een land waar men nooit gewoond heeft, waar men geen familie heeft en waar betrokkene geen enkele band mee heeft, is dan ook verre van evident. Hetzelfde geldt voor de kinderen. Ook zij kennen Marokko enkel als een 'vakantieland'. Al de belangen van de kinderen situeren zich in België.

- De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming

Verzoeker verblijft reeds 17 jaar in België, waarvan 11 jaar op legale wijze. Hij heeft hier al zijn socio-economische belangen. Hij heeft zijn vriendenkring de laatste jaren in België opgebouwd.

Verzoeker heeft zijn moeder, 1 zus en zijn broers, die allen gehuwd zijn en kinderen hebben.

De andere twee zussen wonen in Nederland en Duitsland. Met zijn broers heeft verzoeker geen enkel contact meer en dit omwille van zijn eerdere veroordelingen.

Met zijn moeder en zussen (ook met diegene die in Nederland en Duitsland wonen) onderhoudt verzoeker een zeer goed contact.

Hij heeft dus een uitgebreid familiaal netwerk in België, met hetwelk hij nog steeds contacten onderhoudt.

Dankzij de begeleiding in de gevangenis heeft hij nu een deugdelijk reclasseringstraject uitgewerkt, waarbij hij onmiddellijk startte met een tewerkstelling.

Verzoeker heeft geen familieleden meer in Marokko wonen.

#### 6-1.4.4 Besluit toetsing art. 8 EVRM

*Uit het voorgaande volgt dat verzoekers recht op een privé- en gezinsleven geschonden wordt door de bestreden beslissing. Het is duidelijk dat de bestreden beslissing een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal leven, zoals vervat in 8 E.V.R.M. Het begrip gezinsleven in artikel 8 EVRM sluit de inmiddels meer dan 11 jaar durende relatie in van verzoeker met zijn partner. In de notie gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM zit uiteraard ook verzoekers relatie met zijn -minstens- 3 kinderen. Dat verzoeker een effectieve en affectieve band heeft met zowel zijn echtgenote als zijn kinderen, mag onder meer genoegzaam blijken uit de gevangenisbezoeken die zijn gezin hem brengt.*

*Dat de bestreden maatregel een inmenging vormt in het gezinsleven van verzoeker staat aldus ontegensprekelijk vast. Dat deze inmenging geoorloofd is, kan men gelet op het hierboven uiteengezette, bezwaarlijk hoog houden. Zulks blijkt o.m. uit de hierboven uitgevoerde toetsing van de bestreden beslissing aan de zgn. Boultifcriteria. Zo is het voor verzoeker en zijn partner onmogelijk een effectief en affectief gezin te vormen in het land van herkomst van verzoeker. Zij zijn allen verankerd in België en hebben het centrum van hun economische, morele en sociale belangen in België. Bovendien hebben zij kinderen die hier school lopen en geboren en getogen zijn.*

*De bestreden beslissing beperkt het gezinsleven van verzoeker en zijn gezin dermate dat het de partner van verzoeker en zijn kinderen verplicht om België te verlaten (om elders hun recht op een gezinsleven uit te oefenen).*

*Er wordt in de bestreden beslissing evenmin rekening gehouden met de invloed van de procedure van de Strafvuiteringsrechtbank en voorwaarden die moeten vervuld zijn vooraleer men een strafvuitvoeringsmodaliteit kan verkrijgen. Deze voorwaarden zijn er net op gericht om te voorkomen dat er een schending zou zijn van de openbare orde, en hebben tot doel om de gedetineerde te resocialiseren. Belangrijkste middel hierbij is het versterken van de familiale banden, zodat er steeds een opvangnetwerk is.*

*Het is kennelijk onevenredig om in deze omstandigheden, gelet op gedrag van verzoeker sinds de veroordeling en zijn resocialisatie, de mogelijkheid geboden door het toezicht van de Strafvuiteringsrechtbank om minder ingrijpende maatregelen te nemen die het potentieel gevaar voor de openbare orde uitsluiten, het belang van het gezins- en privéleven van verzoeker en het hoger belang van de kinderen, te besluiten tot een beëindiging van het verblijf van verzoeker. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM.*

*Het middel is ernstig."*

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

*"Replik op het enig middel tot nietigverklaring van verzoekende partij.*

*In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:*

- de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet ;
- artikel 8 EVRM ;
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- artikel 62 van de vreemdelingenwet ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- het rechtszekerheidsbeginsel.

*De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat*

*Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.*

*De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).*

*De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.*

*De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).*

*Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschafft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.*

*De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.*

*Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de beëindiging van verblijf en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.*

*Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.*

*De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.*

*Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.*

*In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, de welke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.*

*De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:*

*“(…)”*

*Uit de bijzonder omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de beëindiging van verblijf.*

*Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:*

*§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.*

*§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.*

*§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :*

*1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;*

*2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.*

*§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.*

*Verweerder laat gelden dat uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing, dewelke steun vinden in de stukken van het administratief dossier, afdoende blijkt om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten om in toepassing van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet te besluiten tot de beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoekende partij.*

*In zoverre de verzoekende partij in haar enig middel verwijst naar de parlementaire voorbereiding bij de wet van 27.02.2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, benadrukt verweerder dat het loutere feit dat de terreurdreiging de rechtstreekse aanleiding is geweest voor de wetswijziging, niets afdoet aan het feit dat door de Belgische wetgever uitdrukkelijk zowel terrorisme, als andere vormen van zware criminaliteit worden beoogde voor wat betreft de toepassing van het nieuwe artikel 44bis e.v. van de Vreemdelingenwet.*

De verzoekende partij voert aan dat de toevoeging "andere vormen van zware criminaliteit" in de parlementaire voorbereiding de deur open zet voor een zeer ruime toepassing van de regeling van artikel 44bis e.v. van de Vreemdelingenwet, doch zulks volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de in casu bestreden beslissing.

Verweerder benadrukt dat de kritiek van de verzoekende partij in essentie wetskritiek betreft, nu het onmiskenbaar gericht is tegen het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in toepassing van de artikelen 44bis e.v. van de Vreemdelingenwet al te gemakkelijk zou kunnen besluiten tot een beëindiging van verblijf om redenen van openbare orde.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag echter niet een oordeel te vellen over een wettelijke bepaling an sich.

Een beroep tot nietigverklaring en/of een vordering tot schorsing moet krachtens de artt. 39/2, §2 en 39/82, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip 'beslissing' teruggegrepen worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Gedr. St. Kamer, 2005-206, nr. 2479/001,83).

Immers bepaalt artikel 39/2 §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aangaande de beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan. De gevraagde beoordeling kan dan ook niet worden gemaakt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verzoekende partij gaat in haar enig middel voorts dieper in op wat dient te worden verstaan onder "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid". De verzoekende partij verwijst naar parlementaire voorbereidingen, alsook naar rechtspraak van het Hof van Justitie om vervolgens te besluiten dat druggerelateerde feiten niet automatisch onder de noemer "ernstige redenen van openbare orde" vallen.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij voorbij gaat aan de concrete motivering van de bestreden beslissing, nu door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geenszins louter op grond van de door de verzoekende partij gepleegde druggerelateerde feiten besloten werd tot de beëindiging van verblijf.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd op gedegen wijze overwogen dat de door de verzoekende partij gepleegde inbreuken op de drugwetgeving bijzonder zwaarwichtig zijn. Terwijl bovendien diende te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen lering trok uit eerdere veroordelingen en haar criminele gedrag gewoon heeft verder gezet, kennelijk uit snel winstbejag.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt aldus afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich niet beperkte tot de vaststelling dat de verzoekende partij strafrechtelijk werd veroordeeld.

Er werd op gedegen wijze rekening gehouden met het zwaarwichtige karakter van de strafrechtelijke feiten, alsook met het herhaalde karakter ervan, op basis waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerm minst kennelijk onredelijk heeft besloten dat de verzoekende partij een gewetenloze drang heeft naar snel en gemakkelijk geldgewin met geld uit drugsmisdrijven.

Gelet op de duidelijke overwegingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging slaagt de verzoekende partij er allerm minst in om aannemelijk te maken dat op kennelijk onredelijke wijze werd besloten dat er ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid zijn om te besluiten tot de beëindiging van verblijf:

"Op de relatief korte tijd dat u in België verblijft, liep u reeds 3 correctionele veroordelingen op, waaronder 2 zeer zware veroordelingen. Voorgaande wijst erop dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. De aard van de gepleegde feiten, het gegeven dat u reeds meermaals correctioneel veroordeeld werd voor gelijkaardige feiten, uw leugenachtig karakter en uw zucht naar makkelijk geldgewin maakt dat het risico dat u ook in de toekomst opnieuw de openbare orde zou kunnen schaden niet uitgesloten kan worden. Uw gedrag vormt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving."

Verweerder besluit dat er allerm minst “automatisch” werd besloten tot de beëindiging van verblijf. Dergelijke bewering van de verzoekende partij strijdt manifest met de stukken van het dossier én de omstandige motivering van de bestreden beslissing.

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de voorgehouden schending van artikel 8 EVRM niet kan worden aangenomen.

Geheel ten onrechte laat de verzoekende partij immers uitschijnen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich zou hebben beperkt tot een verwijzing naar de strafrechtelijke veroordelingen, om vervolgens te besluiten dat een schending van artikel 8 EVRM niet aan de orde zou zijn.

Uit de bijzonder omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze rekening is gehouden met het privéleven van de verzoekende partij, gaande van haar binding met België, haar relaties, haar kinderen tot de tewerkstelling toe.

Daar waar de verzoekende partij aanvoert dat zij in België een privé- en gezinsleven heeft, benadrukt verweerder dat één en ander door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet betwist wordt in de bestreden beslissing en zelfs uitdrukkelijk wordt erkend.

Verweerder merkt evenwel op dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging vervolgens in toepassing van artikel 8, tweede lid EVRM bijzonder uitgebreid werd overwogen waarom geen schending van artikel 8 EVRM kan worden weerhouden.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de zogenaamde Boultif/Üner-criteria, dewelke zouden moeten worden afgetoetst bij de beoordeling van artikel 8 EVRM, benadrukt verweerder dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging rekening werd gehouden met de aard en ernst van de gepleegde misdrijven.

Tevens werd uitdrukkelijk rekening gehouden met de duur van het verblijf in België, daar waar de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging overweegt dat nergens uit blijkt dat banden dewelke in België werden opgebouwd zouden opwegen tegen de banden in het land van herkomst, gelet op het feit dat de verzoekende partij het grootste deel van haar leven in Marokko heeft verbleven en gewerkt.

Tevens werd rekening gehouden met de tijdspanne tussen de gepleegde misdrijven en het gedrag gedurende deze periode, daar waar de gemachtigde van de Staatssecretaris uitdrukkelijk heeft overwogen dat de verzoekende partij er in geslaagd is om op relatief korte termijn drie zwaarwichtige strafrechtelijke veroordelingen op te lopen, waarbij de verzoekende partij er niet voor terugdeinsde om in een periode van voorwaardelijke vrijheid nieuwe drugsfeiten te plegen.

Voorts blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing ontegensprekelijk dat rekening werd gehouden met de gezinstoestand van de verzoekende partij, te weten de duur van haar huwelijk, de leeftijd van de kinderen, de gebeurlijke moeilijkheden dewelke de gezinsleden zouden ondervinden om in het land van herkomst een gezinsleven uit te bouwen, ...

De verzoekende partij kan eenvoudigweg niet betwisten dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze werd gemotiveerd nopens de door de verzoekende partij zelf aangehaalde “Boultif/Üner-criteria”.

Gelet op het voorgaande kan eenvoudigweg niet ernstig voorgehouden worden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet op zorgvuldige en grondige wijze rekening zou zijn gehouden met specifieke situatie van de verzoekende partij.

Het loutere feit dat de verzoekende partij zelf de mening is toegedaan haar privéleven in het Rijk er aan in de weg staat dat een beslissing tot beëindiging van verblijf wordt genomen, kan uiteraard niet volstaan om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Uit de hoger geciteerde motieven blijkt ontegensprekelijk dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd overwogen om welke reden het gezinsleven, het familieleven of de gebeurlijke integratie in het Rijk niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de vaststelling dat de beëindiging van het verblijfsrecht in toepassing van artikel 44bis e.v. van de Vreemdelingenwet een noodzakelijke maatregel vormt.

Met betrekking tot de voorgehouden schending van artikel 8 EVRM heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing allerm minst kennelijk onredelijk overwogen dat geen beschermenswaardige relatie met de meerderjarige verwanten aannemelijk wordt gemaakt.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg

(EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, “er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden” (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, [www.rvv-cce.be](http://www.rvv-cce.be)).

Verweerder benadrukt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op zorgvuldige wijze gewezen werd op het feit dat de verzoekende partij nog verscheidene andere familieleden heeft dewelke in België verblijven of de Belgische nationaliteit hebben, doch dat allerm minst kennelijk onredelijk is overwogen dat geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aannemelijk worden gemaakt.

De verzoekende partij doet ook niet de geringste poging in haar inleidend verzoekschrift om deze vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging te weerleggen.

Zie ook:

“Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden.” (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015)

En ook:

“In zoverre verzoekende partij verwijst naar de aanwezigheid van haar moeder in België moet daarnaast worden opgemerkt dat het niet betwist is dat verzoekende partij vijfendertig jaar oud is en dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97), slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Verzoekende partij toont door het voorleggen van een schrijven van haar zus waarin deze meedeelt dat haar broer haar regelmatig helpt ook niet aan dat er sprake is van enig gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 77 174 van 13 maart 2012)

En ook:

“De Raad wijst er evenwel op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen/ouders niet aangenomen kan worden, tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09 ; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96)” (R.v.V. nr. 125.589 dd. 13.06.2014)

Er kan niet dienstig anders worden voorgehouden.

Voorts dient nogmaals te worden benadrukt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uitdrukkelijk werd erkend dat de verzoekende partij zich ten aanzien van haar partner en minderjarige kinderen wel degelijk kan beroepen op een beschermenswaardig gezinsleven.

Dienaangaande werd echter geheel terecht benadrukt dat het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM niet uitsluit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 44bis e.v. van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om een einde te stellen aan het verblijf wanneer de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Doorheen de motieven van de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op omstandige wijze toegelicht om welke reden men van oordeel is dat de beëindiging van het verblijf van de verzoekende partij een noodzakelijke maatregel is ter bescherming van de openbare orde en ter preventie van nieuwe strafbare feiten.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de bestreden beslissing strekt immers ontegensprekelijk tot de handhaving van ‘s lands openbare orde en tot vrijwaring van de nationale veiligheid.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen én door de toegang en het verblijf te ontzeggen aan vreemdelingen dewelke door hun gedrag blijk geven een ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid te kunnen betekenen.

Verzoekende partij is echter van mening dat de bestreden maatregel niet in proportie staat tot het gezinsleven van haarzelf en haar kinderen. Er kan gesteld worden dat een maatregel noodzakelijk is indien deze pertinent en indien deze proportioneel is. De bestreden beslissing is aldus enkel dan onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat.

Uit wat reeds besproken werd blijkt dat de verzoekende partij gedurende haar langdurig verblijf in België herhaaldelijk werd veroordeeld wegens ernstige drugsmisdriven, zelfs nadat reeds veroordeeld was wegens gelijkaardige feiten én zij ter gelegenheid van die veroordeling haar spijt had betuigd.

Niettegenstaande redelijkerwijs moet worden aangenomen dat men leert uit eerdere veroordelingen, diende de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging vast te stellen dat de verzoekende partij een volgehouden criminele ingesteldheid aan de dag heeft gelegd, waaruit duidelijk blijkt dat haar spijtbetuiging slechts een leugenachtige verklaring was.

Verweerder besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing op gedegen wijze heeft overwogen om welke de inmenging in het privéleven van de verzoekende partij noodzakelijk is, waarbij ontegensprekelijk een legitiem doel wordt nagestreefd.

Aangaande de schending van het gezinsleven, moet er bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan.

Dienaangaande verwijst verweerder naar het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op kennelijk redelijke wijze is overwogen dat er voor het uitoefenen van het recht op gezinsleven geen onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van het gezinsleven in Marokko of elders verhinderen.

Geheel ten onrechte gaat de verzoekende partij voorbij aan de overwegingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging dat de eenheid van het gezinsleven perfect kan worden gewaarborgd op een plek buiten België. Terwijl de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift ook geen overtuigende elementen aanreikt, dewelke van aard zouden zijn om afbreuk te doen aan de overwegingen van de bestreden beslissing.

Verweerder benadrukt in dit kader dat het inherent is aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. De loutere bewering dat de partner van de verzoekende partij niet zou kunnen worden verplicht om laatstgenoemde te vervoegen in het land van herkomst, volstaat uiteraard allerm minst om aannemelijk te maken dat het gezinsleven uitsluitend in België kan worden uitgeoefend of uitgebouwd.

Zie ook:

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde ‘omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan’ niet aan dat er ernstige hinderpalen zij die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreckte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in

Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Verzoekende partij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

De verzoekende partij voert nog aan dat de bestreden beslissing lijnrecht ingaat tegen het tussengekomen vonnis van de Strafvuistvoeringsrechtbank, waarbij zij in vrijheid werd gesteld onder het stelsel van elektronisch toezicht.

Dienaangaande dient vooreerst te worden benadrukt dat het stelsel van elektronisch toezicht geen invrijheidstelling impliceert, doch een modaliteit van strafvuistvoering. De verzoekende partij laat dus ten onrechte uitschijnen dat zij in vrijheid zou zijn gesteld.

Voorts dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de Strafvuistvoeringsrechtbank kennelijk voldoende vertrouwen had in de verzoekende partij om het elektronisch toezicht toe te kennen, geen afbreuk doet aan het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk in toepassing van artikel 44bis e.v. van de Vreemdelingenwet vermocht te besluiten tot beëindiging van verblijf, wegens een ernstige bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen blijkt nergens dat de Strafvuistvoeringsrechtbank de enige instantie zou zijn die vermag een oordeel te velen of het mogelijke gevaar voor de openbare orde dat de verzoekende partij nog zou kunnen uitmaken. De verzoekende partij kan niet gevolg worden waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de appreciatiebevoegdheid zou overschrijden door een eigen beoordeling te maken van het recidivegevaar.

In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen laat verweerder gelden dat de verzoekende partij per brief van 27.04.2017 op de hoogte werd gesteld van het feit dat haar verblijfsituatie zou worden onderzocht op grond van redenen van openbare orde.

In kader van art. 62, §1 van de Vreemdelingenwet werd zij dan ook in de gelegenheid gesteld om binnen de 15 dagen een vragenlijst in te vullen en om eventuele bewijsstukken voor te leggen teneinde haar de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van haar verblijfsrecht aan te brengen.

Naar aanleiding van voormeld schrijven maakte de verzoekende partij onder meer het vonnis van de strafvuistvoeringsrechtbank over, zodat vaststaat dat zulks reeds voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing ter kennis werden gebracht van de gemachtigde van de Staatssecretaris.

Terwijl uit de motieven van de bestreden beslissing ook blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris hieromtrent reeds omstandig motiveerde als volgt:

“Op 02.05.2017 werd door de Strafvuistvoeringsrechtbank (hierna SURB) te Antwerpen het ‘Vonnis tot toekenning van een elektronisch toezicht’ uitgesproken. Het gegeven dat u reeds penitentiair verlof genoot en uitgaansvergunningen heeft gekregen die zonder Problemen lijken te zijn verlopen, alsook de omstandigheid dat de SURB u elektronisch toezicht verleende, doet niets af aan het feit dat recidive niet uit te sluiten valt. U deinsde erin het verleden ook niet voor terug om feiten te plegen toen u onder elektronisch toezicht stond (zie ‘Vonnis tot toekenning van een elektronisch toezicht’ d.d. 02.05.2017). Het feit dat u over een voltijds arbeidscontract van onbepaalde duur beschikt, biedt evenmin garantie dat u zich niet opnieuw aan drugsfeiten zou wagen. De feiten waarvoor u op 07.05.2015 veroordeeld werd, werden gepleegd tussen 14.11.2011 en 22.11.2012. Volgens uw administratief dossier hebt u in die periode ook even gewerkt. Uw werk weerhield u er dus blijkbaar niet van om drugs te verkopen, we kunnen dan ook veronderstellen dat het inkomen dat u met regulier werk verdiende niet voldoende was voor u en dat u dit, door een gewetenloze drang naar snel en makkelijk geldgewin, verder aan wenste te vullen met geld uit de misdaad. Wat uw werkverleden in België betreft, dient er trouwens op gewezen te worden dat u slechts sporadisch tewerkgesteld was op de reguliere arbeidsmarkt.

Op de relatief korte tijd dat u in België verblijft, liep u reeds 3 correctionele veroordelingen op, waaronder 2 zeer zware veroordelingen. Voorgaande wijst erop dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. De aard van de gepleegde feiten, het gegeven dat u reeds meermaals correctioneel veroordeeld werd voor gelijkaardige feiten, uw leugenachtig karakter en uw zucht naar makkelijk geldgewin maakt dat het risico dat u ook in de toekomst opnieuw de openbare orde zou kunnen schaden niet uitgesloten kan worden. Uw gedrag vormt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft vastgesteld dat er een hoge mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekende partij opnieuw dergelijke strafbare feiten zal begaan, inzonderheid gelet op het feit dat de verzoekende partij reeds eerder onder elektronisch toezicht werd geplaatst, hetgeen haar er niet van weerhouden heeft om opnieuw dezelfde zwaarwichtige drugsfeiten te plegen.

Geheel terecht werd geoordeeld dat het feit dat verzoekende partij werd toegelaten tot penitentiair verlof en tevens enkele uitgaansvergunningen heeft gekregen, geen afbreuk doet aan het feit dat recidive niet kan worden uitgesloten. Het loutere feit dat de strafuitvoeringsrechtbank oordeelde dat er geen directe aanwijzingen waren dat de verzoekende partij tijdens de periode van elektronisch toezicht nieuwe strafbare feiten zou plegen, doet niets af aan het risico op recidive op lange termijn, zoals dit door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd beoordeeld..

Het gegeven dat verzoekende partij enkele uitgangsvergunningen kreeg die zonder problemen zijn verlopen, doen aldus geen afbreuk aan het feit dat recidive niet kan worden uitgesloten.

Om diezelfde reden kan verzoekende partij niet voorhouden dat zij ingevolge het vonnis dd. 02.05.2017 houdende de toekenning van het elektronisch toezicht niet langer een actuele ernstige bedreiging voor de openbare orde kan betekenen.

Het dient immers te worden benadrukt dat verzoekende partij reeds eerder, nl. na haar eerdere strafrechtelijke veroordeling, de mogelijkheid kreeg om op het rechte pad te blijven, doch zij koos ervoor om dit niet te doen. Bovendien blijkt uit niets dat zij dat nu wel zou doen.

Verweerder benadrukt dat de huidige situatie van de verzoekende partij volledig overeenstemt met de situatie waarbij haar eerder elektronisch toezicht werd toegestaan. Ook toen had de verzoekende partij haar spijt betuigd en kon de verzoekende partij een bewijs van tewerkstelling voorleggen.

Vervolgens heeft men evenwel moeten vaststellen dat de verzoekende partij op eenzelfde elan is doorgegaan, waarbij de door haar betuigde spijt kennelijk van generlei waarde was geweest. Terwijl ook tijdens de periodes van tewerkstelling drugsmisdriven werden gepleegd. Zoals terecht in de bestreden beslissing werd gemotiveerd, is een job dan ook geen garantie dat verzoekende partij geen feiten zou plegen.

Het is de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een raadsel om welke reden de Strafvloeringsrechtbank in het vonnis van 02.05.2017 abstractie heeft gemaakt van deze opvallende voorgaanden in het dossier van de verzoekende partij, doch er kan niet ernstig worden voorgehouden dat de motieven van de bestreden beslissing een kennelijk onredelijk karakter zouden hebben.

Het betoog van de verzoekende partij is dan ook niet van die aard om te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In zoverre de verzoekende partij terugkomt op de toetsing aan de Boultif-criteria, herhaalt verweerder dat de verzoekende partij hierbij klaarblijkelijk voorbijgaat aan het feit dat deze criteria bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk op omstandige wijze mee in overweging werden genomen.

Verweerder herhaalt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uitdrukkelijk rekening is gehouden met het langdurig verblijf in het Rijk. Evenwel werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet kennelijk onredelijk vastgesteld dat de verzoekende partij gedurende een veel langere periode in Marokko geleefd en gewerkt heeft, zodat er aan sich geen reden is om aan te nemen dat zij geen banden meer zou hebben met Marokko.

Zulks klemmt des te meer nu de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift uitdrukkelijk erkent dat zij gedurende de voorbije jaren nog naar het land van herkomst is teruggekeerd. Aldus werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging terecht overwogen dat de verzoekende partij nog andere banden heeft met het land van herkomst dan louter haar Marokkaanse nationaliteit.

De verzoekende partij haar beschouwingen zijn niet van aard afbreuk te doen aan de gedegen motivering.

In zoverre de verzoekende partij nog aanvoert dat uit haar gedrag een duidelijke verbetering merkbaar is sedert de laatst gepleegde misdrijven, benadrukt verweerder dat de verzoekende partij sedertdien het gros van de tijd in gevangenschap heeft doorgebracht, zodat zij redelijkerwijs niet in de mogelijkheid was om haar drugsnetwerk verder te zetten.

Terwijl anderzijds door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging terecht is opgemerkt dat de verzoekende partij, zodra zij naar aanleiding van een vorige veroordeling opnieuw in vrijheid werd gesteld, geen moment heeft geaarzeld om de drugsmisdriven gewoon verder te zetten, zonder enige vorm van schuldinzicht.

Verweerder verwijst nogmaals naar de relevante motivering uit de bestreden beslissing hieromtrent:

Op de relatief korte tijd dat u in België verblijft, liep u reeds 3 correctionele veroordelingen op, waaronder 2 zeer zware veroordelingen. Voorgaande wijst erop dat u de ernst van uw daden niet blijk of niet wenst in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. De aard van de gepleegde feiten, het gegeven dat u reeds meermaals correctioneel veroordeeld werd voor gelijkaardige feiten, uw leugenachtig karakter en uw zucht naar makkelijk geldgewin maakt dat het risico dat u ook in de toekomst opnieuw de openbare orde zou kunnen schaden niet uitgesloten kan

*worden. Uw gedrag vormt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving”*

*Het loutere feit dat het theoretisch mogelijk is om vanuit de gevangenis strafrechtelijke feiten te plegen, doet uiteraard niets af aan de vaststelling dat de vasthouding het wel degelijk sterk bemoeilijkt om een drugsnetwerk te leiden. Terwijl de verzoekende partij er hoe dan ook niet in slaagt afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de gemachtigde van de Staatssecretaris, dewelke uit het herhaald plegen van gelijkaardige feiten, tezamen met de leugenachtige verklaringen én het streven naar gemakkelijk geldgewin terecht besluit tot en gevaar voor de openbare orde.*

*Volledigheidshalve laat verweerder nog gelden dat uit de omstandige motivering van de de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris omstandig gemotiveerd heeft aangaande alle in art. 44bis, §4 van de Vreemdelingenwet voorziene elementen, doch terecht heeft vastgesteld dat er in hoofde van verzoeker geen elementen voorhanden zijn die de beëindiging van het verblijfsrecht zouden verhinderen*

*Gelet op het voorgaande heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook geheel terecht vastgesteld dat, met inachtneming van alle door verzoekende partij aangevoerde elementen, diende te worden besloten dat de beëindiging van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar haar gedrag een werkelijke actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.*

*De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden ‘beslissing’, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden ‘beslissing’ een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.*

*Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker.*

*De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.*

*De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.*

*Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”*

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 44bis, § 2 en § 4, artikel 45, § 1, § 2 en § 4, artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verblijfsrecht van verzoeker wordt beëindigd omdat dit een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten, daar zijn gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens,

of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van de artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet.

3.3.2.1. Artikel 44bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.*

*§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinqüies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.*

*§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :*

*1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;*

*2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.*

*§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”*

Artikel 45 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.*

*§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.*

*Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.*

*Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.*

*Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.*

*[§ 3...]*

*§ 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”*

Zoals verzoeker aangeeft, zijn deze artikelen ingevoerd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017) (hierna: de wet van 24 februari 2017).

3.3.2.2. Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever met de wet van 24 februari 2017 het volgende voor ogen had: *“Het doel van dit ontwerp is een meer coherent, meer transparant en meer efficiënt verwijderingsbeleid te voeren. Het geheel van de voorgestelde wijzigingen moet de mogelijkheid geven gemakkelijker en sneller de vereiste maatregelen te nemen wanneer de openbare orde of de nationale veiligheid zijn bedreigd, waarbij de fundamentele rechten van de betrokken personen worden gerespecteerd.”*

In de voorbereidende werken wordt ook uiteengezet dat “[er] in het bijzonder aangepaste maatregelen genomen [moeten] kunnen worden in gevallen van terrorisme, gevallen die met terrorisme verband houden, gewelddadige radicalisering en/of vrijheidsonderdrukking of andere vormen van zware criminaliteit.” (Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer* 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 17).

De wetgever heeft verder vastgesteld dat “het (...) niet altijd evident [is] te bepalen welke regels gelden voor de beëindiging van het verblijf en de verwijdering om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Dit gebrek aan leesbaarheid remt het optreden van de bevoegde diensten en leidt tot rechtsonzekerheid.” Om deze situatie te verbeteren, bepaalt “het ontwerp van wet onderscheiden regels voor twee categorieën van vreemdelingen, met name voor onderdanen van derde landen enerzijds en voor burgers van de Unie en met hen gelijkgestelde onderdanen van derde landen anderzijds” waarbij de wetgever “volledig gebruik [heeft] gemaakt van de mogelijkheden die de Europese wetgeving biedt” daar de “betrokken Europese akten (...) een ruime procedurele autonomie aan de lidstaten [geven] als het erom gaat de openbare orde of de nationale veiligheid te waarborgen en de misbruiken te bestrijden.” (Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer* 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 4 en 5).

De wetgever onderscheidt aldus twee categorieën van vreemdelingen:

- De derdelanders die zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk. De regels op grond waarvan ten aanzien van deze eerste categorie het verblijf kan worden beëindigd en een verwijderingsbeslissing kan worden genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, werden neergelegd in de artikelen 20 tot en met 24 (Titel I, hoofdstuk VI) van de vreemdelingenwet.

- De Unieburgers en de met hen gelijkgestelde derdelanders. De regels op grond waarvan ten aanzien van deze tweede categorie een verblijf kan worden geweigerd of beëindigd en een verwijderingsbeslissing kan worden genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, werden neergelegd in, onder meer, de artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet.

Deze artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet, die respectievelijk werden hersteld en vervangen door artikelen 26 en 35 van voormelde wet van 24 februari 2017, vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG) (Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer* 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 *in fine* en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

Ondanks het onderscheid dat de wetgever maakt tussen beide categorieën van vreemdelingen, stelt de Raad vast dat ten aanzien van deze beide categorieën dezelfde begrippen worden gehanteerd, zoals “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen”.

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) om deze begrippen nader te duiden. Uit deze voorbereidende werken bij de wet en uit de rechtspraak van het HvJ blijkt eveneens dat deze begrippen op dezelfde wijze geïnterpreteerd moeten worden ten aanzien van de beide, in punt 3.2. omschreven categorieën van vreemdelingen (Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer* 2016-2017, DOC 54 2215/001).

Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, *Byankov*).

Het HvJ heeft het ook passend geacht om de rechtspraak over openbare orde en nationale veiligheid ontwikkeld in het kader van richtlijn 2004/38/EG, naar analogie toe te passen op strafrechtelijke veroordeelde derdelanders die een afgeleid verblijfsrecht aan artikel 20 van het VWEU of artikel 21 van het VWEU ontleen (cf. conclusie van advocaat-generaal Szpunar van 4 februari 2016 in zaak C-165/14 alsook HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 54-67, 81 en 84-86; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 36, 40-42, 48-49).

Ook sommige richtlijnen inzake asiel, legale migratie en terugkeer bevatten bepalingen inzake openbare orde en nationale veiligheid. Uit de rechtspraak blijkt dat ook ten aanzien van deze richtlijnen het HvJ een analoge uitlegging hanteert van de begrippen die verband houden met openbare orde en nationale veiligheid (zie bv. HvJ 11 juni 2015, C-554/13, *Zh. en O.*; HvJ 24 juni 2015, C-373/13, *H.T.*).

De uitlegging van de begrippen ‘openbare orde’ en ‘nationale veiligheid’ blijft dus consistent doorheen de verschillende richtlijnen. Hoewel deze richtlijnen andere doelen nastreven en hoewel de lidstaten vrij blijven om de eisen van de openbare orde en de openbare veiligheid af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen, meent het HvJ immers dat de omvang van de bescherming die een samenleving aan haar fundamentele belangen wenst te bieden, niet mag verschillen naargelang van de juridische status van de persoon die deze belangen schaadt (HvJ 24 juni 2013, C-373/13, *H.T.*, pt. 77; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 21).

3.3.2.3. In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “*openbare orde*” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip “*openbare veiligheid*” betreft, zet het HvJ in zijn rechtspraak uiteen dat dit begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt. Bijgevolg kunnen een aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico’s voor het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, alsook een aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar brengen (HvJ 13 september 2016, C-166/14, *Rendon Marin*, pt. 83).

Verder moeten “*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*” worden onderscheiden van gewone “*redenen van openbare orde of nationale veiligheid*” en “*dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid*”. “*Ernstige redenen*” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “*redenen*” terwijl “*dwingende redenen*” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “*ernstige redenen*” breder is dan het begrip “*dwingende redenen*” (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ. Op pagina 37 wordt verwezen naar de commentaar op pagina 23 die volledig is over te nemen voor de situatie van Unieburgers en hun familieleden; zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 19).

3.3.2.4. Wat het gebruik van verdovende middelen in het bijzonder betreft, heeft het HvJ al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn.

Gelet op deze rechtspraak concludeert het HvJ dat georganiseerde drugshandel *a fortiori* onder het begrip ‘openbare orde’ valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 54).

Daarnaast heeft het HvJ geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip ‘nationale veiligheid’ kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het HvJ heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het HvJ derhalve dat de “*de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip „ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt*” (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 56).

3.3.2.5. De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van

de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28).

Het komt de staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, *in casu* de staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 *Bouchereau*, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, §63).

3.3.2.6. In de artikelen 27, tweede lid en 28, eerste lid van richtlijn 2004/38/EG zit een evenredigheidstoets vavat die inhoudt dat er goede redenen voor de betrokken maatregel moeten zijn (noodzakelijkheid) en dat er een juist evenwicht moet worden gevonden tussen de maatregel en het doel en tussen de belangen van het individu en die van de betrokken staat (belangenafweging).

Artikel 45, § 2 van de vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dat de in de artikelen 43 en 44bis van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen *“in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel”*.

Artikel 44bis, § 4 van de vreemdelingenwet stipuleert verder dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene en zijn familieleden op het grondgebied van het Rijk; zijn leeftijd; zijn gezondheidstoestand; zijn gezins- en economische situatie; zijn sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM. In de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging), dient onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het

gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 66). De Raad stelt derhalve vast dat het HvJ de rechtspraak van het EHRM over artikel 8 van het EVRM, die hierna in punten 3.11 en 3.12 wordt toegelicht, in zijn eigen rechtspraak heeft geïntegreerd.

Bij een beëindiging van een verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid moet dus rekening worden gehouden met de grondrechten. Dit volgt niet enkel uit het gegeven dat artikel 8 van het EVRM als hogere norm primeert op de vreemdelingenwet. Voormelde artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet, als omzetting van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, bevatten eveneens een aantal waarborgen die moeten worden nageleefd wanneer de staatssecretaris overweegt een verblijfsrecht te beëindigen omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Deze waarborgen weerspiegelen de vereisten die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM. Een correcte toepassing van voormelde artikelen uit de vreemdelingenwet, conform de rechtspraak van het HvJ, garandeert derhalve dat grondrechten in rekening worden gebracht.

Bovenstaande wordt ook bevestigd in de voorbereidende werken: *“Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of veranderende behandeling.”* (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 18).

3.3.2.7. Deze uitlegging van de begrippen over openbare orde en nationale veiligheid door het HvJ, zoals hierboven weergegeven, bindt de Belgische rechter wanneer hij toepassing maakt van een nationale bepaling die een aanknopingspunt heeft met het Unierecht. Krachtens het beginsel van loyale samenwerking dat voortvloeit uit artikel 4.3 van het Verdrag van de Europese Unie, dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters, immers rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het HvJ. De rechtspraak van het HvJ vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een volwaardige bron van Unierecht. De uitlegging die het HvJ krachtens de hem bij artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, pt. 21).

Wanneer de artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet, die via artikel 40ter, § 2 van dezelfde wet ook gelden voor familieleden van Belgen, worden toegepast in situaties waar er een aanknopingspunt is met het Unierecht, moet dus rekening worden gehouden met de rechtspraak van het HvJ. Van een aanknopingspunt is sprake wanneer een situatie valt binnen de werkingssfeer van richtlijn 2004/38/EG of van de artikelen 20 en 21 van het VWEU. In het bijzonder betreffen zulke situaties:

- de Unieburgers bedoeld in artikel 40 van de vreemdelingenwet (verblijfsrecht in het kader van richtlijn 2004/38/EG)
  - de familieleden van Unieburgers bedoeld in artikel 40bis van de vreemdelingenwet (afgeleid verblijfsrecht in het kader van richtlijn 2004/38/EG en artikel 21 van het VWEU)
  - de familieleden van Belgen bedoeld in artikel 40ter, § 1 van de vreemdelingenwet (afgeleid verblijfsrecht in het kader van artikel 21 van het VWEU)
  - de ouders van minderjarige Belgen bedoeld in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet (afgeleid verblijfsrecht in het kader van artikel 20 van het VWEU)
- (*Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53-443, p.18, GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.1 tot B.59.8; *Parl.St.* Kamer, 2015-2016, nr. 54-1696, p.27-30).

3.3.2.8. Ook ten aanzien van de familieleden-derdelanders van een Belg bedoeld in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, *quod in casu*, moet een Unierechtelijke interpretatie van de artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet worden gehanteerd hoewel er in beginsel geen Unierechtelijk aanknopingspunt voorhanden is. De Raad van State heeft immers herhaaldelijk benadrukt dat een Unierechtelijke interpretatie van een nationale bepaling ook aan de orde is wanneer bepalingen van het Unierecht van toepassing zijn op grond van een nationale wettelijke regeling, waarin ten aanzien

van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht (cf. RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 10 november 2017, nr. 239.838).

Zoals hierboven uiteengezet, wordt er – met het oog op meer coherente, efficiëntere en eenvoudigere rechtsregels – enkel een onderscheid gemaakt tussen twee categorieën van vreemdelingen, met name tussen onderdanen van derde landen enerzijds, en Unieburgers en met hen gelijkgestelde onderdanen van derde landen anderzijds.

De wetgever heeft in geen geval duidelijk aangegeven dat voor Unieburgers en de met hen gelijkgestelde derdelanders nog een bijkomend onderscheid moet worden gemaakt. In tegenstelling tot de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt uit de wet van 24 februari 2017 niet dat er voor een verschillende aanpak werd gekozen voor wat betreft familieleden-derdelanders van een Belg bedoeld in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Bovendien volgt uit de voorbereidende werken bij de wet en uit de rechtspraak van het HvJ dat de begrippen op dezelfde wijze moeten worden geïnterpreteerd ten aanzien van derdelanders als ten aanzien van Unieburgers en de met hen gelijkgestelde onderdanen van derde landen, daar *“de omvang van de bescherming die een samenleving aan haar fundamentele belangen wenst te bieden, niet mag verschillen naargelang van de juridische status van de persoon die deze belangen schaaft”* (HvJ 24 juni 2013, C-373/13, H.T., pt. 77; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 21).

Gelet op deze gegevens dient te worden gesteld dat de bepalingen inzake openbare orde en nationale veiligheid die in de artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet worden gebruikt, ook ten aanzien van familieleden-derdelanders van een Belg, zoals bedoeld in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, niet anders kunnen worden uitgelegd dan conform wat in de rechtspraak van het HvJ is uiteengezet. Dit geldt des te meer daar noch uit de wet, noch uit de voorbereidende werken blijkt welke invulling er anders aan kan worden gegeven.

De Raad herinnert er tevens aan dat een inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven, *quod in casu*, enkel is toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit). Het volstaat daarbij niet dat er een wettelijke basis is, deze dient ook te voldoen aan bepaalde kwaliteitseisen die gelden als uiting van het rechtszekerheidsbeginsel. De relevante wetgeving moet ‘toegankelijk’ zijn voor de betrokken vreemdeling en voldoende ‘voorzienbaar’. Regelgeving is ‘voorzienbaar’ indien de werkingssfeer en de normatieve inhoud ervan met voldoende precisie zijn geformuleerd om de gevolgen ervan met redelijke voorspelbaarheid te voorzien. De betrokken regelgeving moet, met andere woorden, voldoende duidelijke termen gebruiken om aan eenieder in toereikende mate te kennen te geven in welke omstandigheden en onder welke voorwaarden de nationale overheid is gemachtigd om maatregelen te treffen die zijn door het EVRM beschermde rechten raken (EHRM (GK) 12 juni 2014, nr. 56030/07, Fernandez Martinez/Spanje, § 117; inzake openbare orde en nationale veiligheid zie in het bijzonder EHRM 24 april 2008, nr. 1365/07, C.G. e.a./Bulgarije, §§ 39-40).

Tegen deze achtergrond oordeelt de Raad dat het aangewezen is om, in alle gevallen waar toepassing wordt gemaakt van de artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet een analoge uitlegging te hanteren van de begrippen die verband houden openbare orde en nationale veiligheid en dit conform de rechtspraak van het HvJ. Hiermee wordt het door de wetgever vooropgestelde doel tot meer coherentie, efficiëntie en eenvoudigheid, zoals uiteengezet in de wetswijziging van 24 februari 2017, gehandhaafd en wordt tevens de voorzienbaarheid van de relevante artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet en dus de rechtszekerheid gegarandeerd.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is,

3.3.4. Het kernbetoog van verzoeker is dat *in casu* moet worden voldaan aan het “*strengere begrip van een ernstige reden van openbare orde en nationale veiligheid*”. Hij betoogt dat “*druggerelateerde criminaliteit onder de noemer van ‘ernstige reden van openbare orde’ kan vallen*” maar dit niet automatisch zo is en dat er moet worden verwezen naar de specifieke omstandigheden van het geval. Hij poneert in wezen dat er geen afdoende motivering is gelet op de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name de artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet. Verder stelt verzoeker dat geen rekening is gehouden met de invloed van de procedure voor de strafuitvoeringsrechtbank (hierna: SURB) en het vonnis van de SURB en de voorwaarden die moeten worden vervuld om een strafuitvoeringsmodaliteit te krijgen, terwijl deze voorwaarden er net op gericht zijn om een schending van de openbare orde te voorkomen en hem te resocialiseren. Verzoeker meent tevens dat de bestreden beslissing in geen geval zorgvuldig en proportioneel is in het licht van artikel 8 van het EVRM, wat hij tracht aan te tonen met een concrete toelichting van de zogenaamde Boultif-criteria. De bestreden beslissing maakt, volgens hem, een niet geoorloofde inmenging uit op zijn recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Ten slotte meent hij dat het kennelijk onevenredig is om te besluiten tot een beëindiging van zijn verblijf. Hij verwijst in het bijzonder naar zijn gedrag sinds zijn veroordeling en zijn resocialisatie en naar het vonnis van de SURB waarin gesteld wordt dat er geen sprake is van recidivegevaar. Verzoeker vermeldt tevens dat deze rechtbank tot het oordeel kwam dat verzoeker geen gevaar vormt voor de openbare orde en de veiligheid van het land. Hij benadrukt ook het belang dat moet worden gehecht aan zijn gezins- en privéleven en het hoger belang van zijn kinderen.

3.3.5. De Raad stelt vast dat in wat als een eerste onderdeel van de bestreden beslissing kan worden beschouwd de staatssecretaris een feitelijk overzicht geeft van verzoekers verblijfsgeschiedenis in België, zijn strafrechtelijke antecedenten en de ontwikkeling van zijn gezinssituatie in het Rijk.

In wat als een tweede onderdeel van de bestreden beslissing kan worden gezien, licht de staatssecretaris toe dat verzoeker op 27 april 2017 op de hoogte werd gesteld van het gegeven dat zijn verblijfsituatie zou worden onderzocht en dat de mogelijkheid bestond dat zijn verblijfsrecht zou worden beëindigd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. In het kader van dit verblijfsonderzoek werd verzoeker, conform artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet in de mogelijkheid gesteld om een vragenlijst in te vullen en eventuele argumenten en bewijsstukken voor het eventuele behoud van het verblijfsrecht voor te leggen. In dit tweede onderdeel somt de staatssecretaris de documenten op die op 15 mei 2017 werden voorgelegd en geeft hij een samenvatting van wat verzoeker heeft meegedeeld.

Uit het gegeven dat de bestreden beslissing als juridische grondslag artikel 44bis, § 2 van de vreemdelingenwet vermeldt, volgt dat de staatssecretaris verzoeker beschouwt als een familielid van een Unieburger c.q. Belg die over een duurzaam verblijf beschikt. Verzoeker geniet derhalve van een verhoogde verblijfsbescherming. De staatssecretaris kan, overeenkomstig artikel 44bis, § 2 van de vreemdelingenwet, een duurzaam verblijfsrecht immers enkel beëindigen indien er “*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*” aanwezig zijn.

Uit wat kan worden beschouwd als een derde onderdeel van de bestreden beslissing blijkt dat de staatssecretaris is nagegaan of er zulke “*ernstige reden van openbare orde of nationale veiligheid*” voorhanden zijn.

3.3.6. *In casu* verwijst de staatssecretaris eerst naar het feit dat verzoeker driemaal correctioneel werd veroordeeld voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, zoals in het eerste onderdeel van de bestreden beslissing uitvoerig wordt toegelicht (zie ook punt 1 “Nuttige feiten”). Deze vaststellingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier en worden niet betwist.

De staatssecretaris verduidelijkt vervolgens dat deze drie veroordelingen dateren van 2006, 2011 en 2015. Uit deze vonnissen en dit arrest blijkt dat verzoeker zich bij herhaling heeft ingelaten met drugshandel en dat de laatste veroordeling betrekking heeft op drugshandel in vereniging. De staatssecretaris benadrukt hierbij, met verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, dat de “*bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit (...) onder het begrip ‘ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid’ [valt]*”.

Verzoeker gaat er van uit dat “*gelet op de inbreuken die weerhouden worden (...) er alvast geen sprake [zal] zijn van nationale veiligheid*”. Zijn betoog is evenwel niet dienstig. Ten eerste verwijst de bestreden beslissing naar “*ernstige redenen van openbare orde*”, zoals vermeld in artikel 44bis, § 2 van de vreemdelingenwet, en betwist verzoeker niet dat druggerelateerde criminaliteit daaronder kan vallen.

Verder herinnert de Raad eraan dat georganiseerde drugshandel wel onder het begrip 'nationale veiligheid' kan vallen, zoals hierboven vermeld.

Waar verzoeker verder stelt dat door de "*kleine toevoeging*" van "*zware criminaliteit*" de deur wordt opengezet voor een zeer ruime toepassing van sommige bepalingen van de vreemdelingenwet, bekritiseert hij in wezen de proportionaliteit dan wel opportuniteit van de wetswijziging van 24 februari 2017 die de nieuwe artikelen 44*bis* en 45 van de vreemdelingenwet invoerde. Deze wetskritiek valt buiten de beoordelingsbevoegdheid van de Raad. Bovendien blijkt uit de theoretische uiteenzetting hierboven dat deze wetswijziging een ruimer doel beoogt dan enkel terrorismebestrijding.

3.3.7. Zoals hierboven reeds toegelicht, volstaat de loutere vaststelling niet dat de strafbare feiten die verzoeker heeft gepleegd vallen onder "*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*" om de bestreden beslissing te nemen. Een toepassing van de artikelen 44*bis*, § 2 en 45, § 2 van de vreemdelingenwet vereist een individueel onderzoek en een afweging van de relevante gegevens in het voorliggende geval. Er moet op kenbare wijze worden beoordeeld of het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt ter bescherming van de openbare orde. Uit de beslissing tot beëindiging van verblijf moet dit onderzoek naar en de afweging van alle specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; cf. ABRvS (NL) 30 december 2015, ECLI:NL:RVS:2015:4075).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de staatssecretaris in hoofdzaak bijzonder zwaar aan de gepleegde drugsfeiten tilt. Hij citeert hierbij uit het correctioneel vonnis van 2011 en verwijst naar het correctioneel arrest van 2015.

Zoals reeds vermeld werd verzoeker, bij vonnis van 22 april 2011 van de correctionele rechtbank te Mechelen, veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van vier jaar in staat van wettelijke herhaling wegens bezit en handel in cocaïne en hasj. De feiten waarvoor hij bij dit vonnis werd veroordeeld, beoordeelt de staatssecretaris als "*zeer ernstig*". In de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat verzoeker zich als leidinggevend figuur niet bezig hield met verkopen onder de 50 à 100 gram, dat hij aan zijn klanten verklaarde dat hij reeds twaalf jaar werkervaring had in de drugsbranche, dat hij tijdens het onderzoek met alle middelen trachtte dit onderzoek te dwarsbomen en dat zijn leugenachtige en verdorven aard naar boven kwam. Uit dit vonnis blijkt dat er geen enkele twijfel bestond dat verzoeker zich zeer intensief en op grote schaal bezig hield met handel in cocaïne en cannabis. Uit het onderzoek blijkt dat verzoeker zelf de spil was van een vereniging van personen die voornamelijk cocaïne maar ook cannabis verhandelde, in allerlei hoeveelheden en kwaliteiten en op grote schaal. De staatssecretaris citeert uit dit vonnis waar in het kader van de straftoemeting het gedrag van verzoeker als volgt werd beoordeeld: "*Ten aanzien van alle beklaagden geldt dat deze feiten bijzonder laakbaar zijn en getuigen van een gebrek aan normbesef en aan respect, uit zucht naar gemakkelijk geldgewin; voor de fysieke en psychische gezondheid van de personen die gebruiker zijn van de verdovende middelen en psychotrope stoffen die beklaagden verhandelen. Tevens wordt rekening gehouden met de grote omvang van de illegale praktijken van beklaagden, die wat eerste (met 'eerste beklagde' wordt naar u verwezen) tot en met zesde beklagden betreft, werden bewerkstelligd door het nagenoeg bedrijfsmatig karakter van hun organisatie. ... Wat eerste beklagde betreft wordt gewezen op de vaststelling dat hij de voornaamste leidinggevende rol in de vereniging speelde: Eerste beklagde handelde bovendien uit geldzucht en geenszins louter voor de financiering van zijn eigen druggebruik en dat van zijn echtgenote, die hij overigens daartoe had gebracht. Verder wordt rekening gehouden met de strafrechtelijke voorgaanden van eerste beklagde inzake bezit en handel in drugs, meer bepaald zijn eerdere veroordeling tot een autonome werkstraf wegens bezit van en handel in verdovende middelen door vonnis de dato 20 juli 2006 van de correctionele rechtbank te Mechelen.*"

Verzoeker betwist niet dat deze strafbare feiten zeer ernstig zijn maar werpt op dat de staatssecretaris enkel ingaat op de algemene motivering inzake straftoemeting die voor alle beklaagden in het vonnis van 2011 werd voorzien en niet op een individuele motivering die specifiek op hem betrekking heeft. Uit de bestreden beslissing blijkt echter zeer duidelijk dat de staatssecretaris de elementen die werden vermeld in de individuele motivering inzake straftoemeting in het vonnis van 2011, met name "*Wat eerste beklagde betreft wordt gewezen op de vaststelling dat hij de voornaamste leidinggevende rol in de vereniging speelde: Eerste beklagde handelde bovendien uit geldzucht en geenszins louter voor de financiering van zijn eigen druggebruik en dat van zijn echtgenote, die hij overigens daartoe had gebracht. Verder wordt rekening gehouden met de strafrechtelijke voorgaanden van eerste beklagde inzake bezit en handel in drugs, meer bepaald zijn eerdere veroordeling tot een autonome werkstraf*"

wegens bezit van en handel in verdovende middelen door vonnis de dato 20 juli 2006 van de correctionele rechtbank te Mechelen”, op onmiskenbare wijze ook mee in overweging heeft genomen bij de beoordeling van verzoekers persoonlijke gedrag. Verzoekers betoog mist derhalve in wezen feitelijke grondslag.

De staatssecretaris verwijst ook naar het arrest van 7 mei 2015 van het hof van beroep van Antwerpen en benadrukt dat het wederom ging om een georganiseerde drugshandel, waarbij verzoeker niet aarzelde om opnieuw een rol op te nemen in een netwerk, ditmaal als één van de “*onderdealers*”. Er wordt ook vermeld dat het feit dat verzoeker zo kort na de veroordeling van 22 april 2011 opnieuw het risico nam om zich in te laten met drugshandel, erop wijst dat het niet anders kan dan dat er grote winsten mee gemoeid zijn omdat verzoeker bereid was het risico te nemen om opnieuw zwaar gestraft te worden, na afweging van dit risico tegen de grote financiële voordelen van deze criminele handel. De staatssecretaris benadrukt ook dat de spijt die verzoeker betuigde tijdens de terechtzitting van 22 april 2011 duidelijk niet gemeend was en dat dit verzoekers leugenachtig karakter bevestigt en maakt dat verzoekers huidige spijtbetuigingen geen waarborg bieden dat hij zich niet opnieuw zou kunnen inlaten met drugs en drughandel.

Hieruit blijkt dat de staatssecretaris de elementen die werden vermeld in de individuele motivering inzake straftoemeting in het vonnis van 2011 en de elementen inzake verzoekers gedrag die blijken uit het arrest van 2015 op onmiskenbare wijze mee in overweging heeft genomen bij de beoordeling van verzoekers persoonlijke gedrag.

Uit wat vooraf gaat blijkt derhalve dat de staatssecretaris, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wel degelijk een kenbare beoordeling heeft gemaakt van het persoonlijk gedrag van verzoeker. Met verwijzing naar wat werd gesteld in het vonnis van 2011 en het arrest van 2015 omtrent het persoonlijk gedrag van verzoeker, gaat de staatssecretaris concreet in op de specifieke omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid. Deze betreffen in het bijzonder de aard, omvang en ernst van de concreet gepleegde strafbare feiten, het herhaalde karakter ervan en de veroorzaakte schade. Door te onderzoeken wat in essentie de mate van gevaar is voor de samenleving dat voortvloeit uit het criminele gedrag van verzoeker en wat de eventuele gevolgen zijn van een dergelijk gedrag voor de openbare orde, heeft de staatssecretaris conform de rechtspraak van het HvJ gehandeld, zoals hierboven toegelicht, en ook meteen een toetsing gedaan van het eerste Boultif/Üner criterium, zoals hierboven vermeld.

Uit deze beoordeling komt voornamelijk het grootschalig en georganiseerd karakter van de drugshandel waarbij verzoeker was betrokken naar boven, het herhaald karakter van de strafbare drugsfeiten die hij pleegde en ook zijn zucht naar gemakkelijk geldgewin en zijn kortzichtig financieel eigenbelang dat primeert boven de gezondheid en veiligheid van anderen. De staatssecretaris neemt dan ook terecht aan, na onderzoek van de gedragingen van verzoeker, dat de feiten waarvoor hij op 22 april 2011 werd veroordeeld, “*zeer ernstig*” zijn, dat verzoeker een leidinggevend figuur was in de vereniging, dat tijdens het onderzoek bleek dat verzoeker dit onderzoek trachtte te dwarsbomen en dat zijn leugenachtige en bedorven aard naar boven kwam, dat verzoeker zich zeer intensief en op grote schaal bezig hield met de handel in cocaïne en cannabis, dat verzoeker louter uit geldzucht handelde en niet louter voor de financiering van zijn eigen druggebruik en dat van zijn echtgenote, die hij trouwens daartoe had gebracht. Het feit dat verzoeker na zijn veroordeling van 22 april 2011 zich opnieuw inliet met drugshandel wijst erop dat hij bereid was het risico te nemen op een nieuwe bestraffing en dat er dus grote financiële voordelen waren, en wijst er ook op dat de betuigde spijt in 2011 niet gemeend was, ook de huidige spijtbetuigingen bieden bijgevolg geen waarborg dat verzoeker zich niet opnieuw zou inlaten met drugshandel. Ook stelt de staatssecretaris dat verzoeker “*de ernst*” van zijn “*daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt*” hij “*te begrijpen dat*” zijn “*gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is*”.

De Raad acht het, in het licht van de specifieke omstandigheden van het voorliggend geval, verder niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk dat de staatssecretaris *in casu* oordeelt dat deze omstandigheden een meer belangrijke graad van ernst vertonen dan gewone “*redenen*”, minstens toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat zich een andersluidende beoordeling opdringt. Derhalve blijkt niet dat de staatssecretaris ten onrechte heeft vastgesteld dat er *in casu* sprake is van “*ernstige redenen*”, zoals hierboven omschreven.

3.3.8. De staatssecretaris gaat vervolgens na of het persoonlijk gedrag van verzoeker naast een voldoende ernstige en werkelijke bedreiging, ook nog steeds een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt.

Zoals verzoeker terecht aanvoert, dienen hiervoor alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking te worden genomen. Zulke algehele beoordeling houdt in dat de staatssecretaris, desgevallend, ook rekening houdt met elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering (HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 65).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de inschatting dat *“het risico dat u ook in de toekomst opnieuw de openbare orde zou kunnen schaden niet uitgesloten kan worden”*, gebaseerd is op de afweging van een aantal objectieve elementen.

1) Eerst heeft de staatssecretaris de beslissing tot toekenning van penitentiair verlof, de verlening van uitgaansvergunningen en het verleende elektronisch toezicht in zijn beoordeling betrokken. Hij motiveert daarover dat deze zonder problemen lijken te zijn verlopen maar dat dit niets afdoet aan het feit dat recidive niet uit te sluiten valt. Er wordt in dit verband vermeld dat verzoeker er in het verleden ook niet voor terugdeinsde om feiten te plegen terwijl hij onder elektronisch toezicht stond.

De Raad stelt vast dat deze vaststellingen steun vinden in de stukken van het administratief dossier. Nu uit het vonnis van de SURB van 2 mei 2017 blijkt dat verzoeker vroeger reeds feiten heeft gepleegd terwijl hij onder elektronisch toezicht stond en verzoeker dit niet betwist, is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat het gegeven dat verzoeker *“reeds penitentiair verlof genoot en uitgaansvergunningen heeft gekregen die zonder problemen lijken te zijn verlopen, alsook de omstandigheid dat de SURB u elektronisch toezicht verleende”* *“niets af[doet] aan het feit dat recidive niet uit te sluiten valt”*.

2) De staatssecretaris benadrukt vervolgens dat ook het voltijdse arbeidscontract van onbepaalde duur waarover verzoeker beschikt, evenmin een garantie biedt dat verzoeker zich niet aan drugsfeiten zou wagen: de feiten waarvoor verzoeker in 2015 werd veroordeeld, werden gepleegd tussen 14 november 2011 en 22 november 2012, periode waarin verzoeker ook even gewerkt heeft, zodat vaststaat dat verzoekers werk hem niet tegenhield om drugs te verkopen. Hieraan wordt toegevoegd dat verondersteld wordt dat het inkomen dat verzoeker verdiende met regulier werk, niet voldoende was voor hem en dat hij dit verder wenste aan te vullen met geld uit de misdaad, door een gewetenloze drang naar snel en makkelijk geldgewin. Ook wordt vermeld dat verzoeker slechts sporadisch was tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt.

Verzoeker ontkent dit niet.

3) De staatssecretaris benadrukt dat verzoeker, op de relatief korte tijd waarin hij in België verblijft, reeds drie correctionele veroordelingen opliep, waaronder twee zeer zware.

De vaststelling dat verzoeker meermaals strafbare feiten pleegde, staat niet ter discussie. Verzoeker verblijft in België sinds 2005 en werd sindsdien reeds drie keer correctioneel veroordeeld voor drugsmisdriven. De meest recente strafbare feiten werden gepleegd in de periode tussen november 2011 en november 2012. In de periode november 2012 – maart 2013 en vanaf november 2015 bevond verzoeker zich in de gevangenis, waardoor hij zich in deze periode niet schuldig kon maken aan strafbare feiten. Waar verzoeker er prat op lijkt te gaan dat hij zich in deze periode in de gevangenis niet heeft bezondigd aan het gebruik of verhandelen van drugs en dat hij een modelgevangene is, wordt opgemerkt dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat hij meermaals strafbare feiten pleegde en dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is.

4) De staatssecretaris vervolgt dat deze drie correctionele veroordelingen erop wijzen dat verzoeker de ernst van zijn daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt hij te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is.

Eerder in de bestreden beslissing werd reeds verduidelijkt dat verzoeker geen enkele lering getroffen heeft uit de zware bestraffing die hij opliep in 2011 en dat hij zich kort na deze veroordeling opnieuw schuldig maakte aan georganiseerde drugshandel. Hieruit blijkt ook dat verzoekers spijt, betuigd in 2011 duidelijk niet gemeend was en dat huidige spijtbetuigingen geen waarborg bieden dat verzoeker zich niet opnieuw zou inlaten met drugs en drugshandel. Het is niet kennelijk onredelijk om hieruit af te leiden dat verzoeker de ernst van zijn daden niet blijkt of niet wenst in te zien en niet schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is.

5) De staatssecretaris concludeert dat de aard van de opgelegde feiten, het gegeven dat verzoeker reeds meermaals correctioneel werd veroordeeld voor gelijkaardige feiten, zijn leugenachtig karakter en zijn zucht naar gemakkelijk geldgewin ervoor zorgt dat het risico dat hij ook in de toekomst opnieuw de openbare orde zou kunnen schaden, niet uitgesloten kan worden en dat verzoekers gedrag bijgevolg een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Zoals eerder uiteengezet, pleegde verzoeker na zijn veroordeling op 20 juli 2006 wegens drugsfeiten wederom strafbare drugsfeiten waarvoor hij op 22 april 2011 en op 7 mei 2015 werd veroordeeld. De veroordeling van 22 april 2011 betreft een gevangenisstraf van vier jaar in staat van wettelijke herhaling. Kort daarna pleegde verzoeker nieuwe feiten die aanleiding gaven tot zijn veroordeling op 7 mei 2015.

De staatssecretaris betreft het gerechtelijk verleden van verzoeker in zijn beoordeling van het actuele recidiverisico. Het is niet kennelijk onredelijk om uit het feit dat eerdere veroordelingen verzoeker niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico bestaat.

Gelet op het bovenstaande blijkt duidelijk dat de staatssecretaris de dienstige stukken aangaande verzoekers gedrag tijdens zijn detentie zoals deze voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing in aanmerking heeft genomen.

Er blijkt niet dat in de gemaakte afweging gegevens die *in casu* relevant zijn, werden miskend of dat er sprake is van een incorrecte feitenvinding. Uit het geheel van de motieven blijkt afdoende dat de staatssecretaris rekening heeft gehouden met verzoekers gedrag tijdens zijn detentie, in het bijzonder met de afgifte van uitgaansvergunningen en met de toekenning van het elektronisch toezicht door de SURB, alsook met een mogelijke tewerkstelling na invrijheidstelling. Hij heeft derhalve conform de rechtspraak van het Hof van Justitie gehandeld, zoals hierboven toegelicht, en gevolg gegeven aan het derde Boultif/Üner criterium, hieronder toegelicht.

Er komt uit deze motieven tevens duidelijk naar voor waarom voor de staatssecretaris de verleende uitgaansvergunningen, het toegekend elektronisch toezicht en een mogelijke tewerkstelling na invrijheidstelling geen voldoende garantie zijn dat verzoeker geen strafbare feiten meer zal plegen. De staatssecretaris weegt deze elementen immers af tegen volgende elementen: de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten; hun 'herhalend karakter'; de frequentie van de veroordelingen; de eerdere recidive en dus het gegeven dat verzoeker in het verleden er niet voor heeft gekozen om geen nieuwe strafbare feiten te plegen; de gepleegde feiten tijdens het elektronisch toezicht; het gegeven dat gemakkelijk geldgewin een belangrijk motief was om misdrijven te plegen en het gegeven dat hij in verleden geen genoegen nam met de legale inkomsten waarover hij kon beschikken.

Tegen de achtergrond van deze gegevens, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de staatssecretaris minder gewicht geeft aan de gedragingen van verzoeker na het laatste gepleegde strafbare feit, met name het penitentiair verlof, de toegekende uitgaansvergunningen en het toegekend elektronisch toezicht. Evenmin acht de Raad het kennelijk onredelijk dat de staatssecretaris oordeelt dat uit de detentie, de enkele toegekende uitgaansvergunningen en het toegekend elektronisch toezicht nog niet is kunnen blijken dat het gevaar voor recidive is geweken (cf. ABRvS (NL) 9 januari 2017, ECLI:NL:RVS:2017:12).

3.3.9. Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift nog voor dat het de eerste keer is dat hij zo lang in de gevangenis heeft verbleven, namelijk een periode van anderhalf jaar, en dat de lange hechtenis en het gemis van zijn kinderen en van zijn vrouw, en de begeleiding binnen de gevangenis, hem hebben doen inzien dat hij zich moet bewijzen ten aanzien van de SURB en de maatschappij.

De Raad herhaalt in dit verband de vaststellingen die de staatssecretaris heeft meegenomen in zijn afweging, met name:

- de aard en ernst en het herhaald karakter van de gepleegde feiten;
- het gegeven dat verzoeker de ernst van zijn daden niet blijkt of niet wenst in te zien noch schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is, zijn leugenachtig karakter en zijn zucht naar gemakkelijk geldgewin.

Tevens moet worden geduïd dat de inschatting van de staatssecretaris dat er een risico is op herhaling van strafbare feiten wordt versterkt door de bijkomende vaststelling dat zijn werk hem niet tegenhield om

strafbare feiten te plegen en dat de aanwezigheid van een minderjarig kind en een zwangere echtgenote evenmin verhinderde dat verzoeker herhaaldelijk strafbare feiten pleegde. In die zin motiveert de staatssecretaris: *“Nadat uw oudste dochter geboren was, bent u nog tweemaal veroordeeld geweest omwille van inbreuken op de wetgeving inzake drugs. De feiten leidden tot uw veroordeling d.d. 07.05.2015 werden gepleegd tussen 14.11.2011 en 22.11.2012, in de periode dat uw echtgenote zwanger was van jullie 2<sup>e</sup> kind. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover uw echtgenote en uw kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Uit het vonnis d.d. 22.04.2011 en de bijhorende “uiteenzetting der feiten” blijkt trouwens dat uw echtgenote verklaarde dat zij door uw toedoen reeds twee jaar drugs gebruikte en dat u haar de nodige drugs verschaftte. Dit ondermijnt uw verantwoordelijkheidsgevoel jegens uw gezin nog verder en laat vragen rijzen over de invloed die u uitoefent op uw gezin. Daarnaast bewijst dit dat uw echtgenote op de hoogte was van uw activiteiten en dat zij uw herval in nieuwe feiten niet kon of niet wenste te voorkomen.”*

Dat verzoeker na zijn veroordeling in 2006 reeds vader was van een kind heeft hem dus niet belet om opnieuw strafbare feiten te plegen, in staat van herhaling en ernstiger van aard, d.i. “zeer ernstig”, met name georganiseerde drugshandel. De Raad acht het daarom niet kennelijk onredelijk dat de staatssecretaris minder waarde toekent aan de aanwezigheid van verzoekers minderjarige kinderen en echtgenote bij de beoordeling van de vraag of verzoeker een neiging vertoont om crimineel gedrag vol te houden of te herhalen. Tevens wordt erop gewezen dat verzoekers echtgenote op de hoogte was van zijn activiteiten en dat zij verzoekers herval in nieuwe feiten niet kon of niet wenste te voorkomen. Verzoekers betoog dat “het versterken van de familiale banden” “het belangrijkste middel” is om hem “te resocialiseren” “zodat er steeds een opvangnetwerk is”, geeft gezien bovenstaande overwegingen geen aanleiding tot een ander besluit.

Dat de staatssecretaris, na afweging van de voormelde gegevens, concludeert dat er een risico is dat verzoeker in de toekomst opnieuw de openbare orde zou kunnen schaden terwijl de SURB het elektronisch toezicht toekende en volgens verzoeker daarom vertrouwen heeft in het feit dat hij geen nieuwe strafbare feiten zou plegen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat uit beide beoordelingen volgt dat het risico op een herhaling van strafbare feiten als reëel of werkelijk wordt ingeschat. Uit het vonnis van de SURB van 2 mei 2017, dat verzoeker weergeeft in zijn verzoekschrift, blijkt dat hierin wordt vermeld: *“Uw echtgenote is een belangrijke steunfiguur maar heeft in het verleden herval in nieuwe feiten niet kunnen voorkomen. Extra controlemaatregelen zijn dan ook noodzakelijk om herval te voorkomen. Het contact met uw broers is in dit kader een belangrijk aandachtspunt.”*

Nergens blijkt dat het recidivegevaar slechts als een vage mogelijkheid wordt beschouwd en evenmin dat het als laag of verwaarloosbaar wordt aanzien. Het bestaan van een reëel risico op herhaling van strafbare feiten volstaat om in het kader van het verblijfscontentieux op kennelijk redelijke wijze een actuele bedreiging voor de openbare orde vast te stellen.

Gelet op het hierboven gestelde, oordeelt de Raad dat het geheel van deze motieven maakt dat de staatssecretaris zich op het moment van de bestreden beslissing niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat verzoeker onverminderd een gevaar voor de openbare orde vormt, en derhalve redelijkerwijze kon besluiten dat de *“aard van de gepleegde feiten, het gegeven dat u reeds meermaals correctioneel veroordeeld werd voor gelijkaardige feiten, uw leugenachtig karakter en uw zucht naar gemakkelijk geldgewin maakt dat het risico dat u ook in de toekomst opnieuw de openbare orde zou kunnen schaden niet uitgesloten kan worden. Uw gedrag vormt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.”*

3.3.10. Verzoeker voert aan dat de SURB de enige instantie is die een correct oordeel kan vellen over het mogelijke gevaar voor de openbare orde dat verzoeker zou kunnen uitmaken en dat de staatssecretaris zijn appreciatiebevoegdheid overschrijdt als hij zich baseert op een eigen beoordeling van het recidivegevaar in hoofde van verzoeker. Verzoeker betwist niet dat de strafbare feiten zeer ernstig zijn maar werpt op dat de staatssecretaris met de bestreden beslissing “lijnrecht” ingaat tegen het vonnis van de SURB van 2 mei 2017 waarbij verzoeker in vrijheid werd gesteld onder het stelsel van elektronisch toezicht.

De Raad benadrukt dat de SURB geen uitspraak mag doen over het verblijfsrechtelijk statuut van verzoeker in het Rijk. Dit is het prerogatief van de staatssecretaris. De SURB spreekt zich enkel uit over de vraag of aan iemand die veroordeeld is tot een gevangenisstraf al dan niet een strafuitvoeringsmodaliteit kan worden toegekend. Zoals reeds vermeld, is de staatssecretaris in het kader van de artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet geheel bevoegd om in het kader van een

eigen individueel onderzoek na te gaan of het persoonlijk gedrag van een vreemdeling een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Wanneer hij deze bevoegdheid uitoefent in het kader van de vreemdelingenwet, beschikt de staatssecretaris over een eigen vrije appreciatiebevoegdheid. Er blijkt nergens uit dat de staatssecretaris daarbij volledig gebonden is door de beoordeling die de SURB maakt binnen een individueel strafuitvoeringstraject, noch blijkt dat hij verplicht is om advies te vragen aan experts inzake strafuitvoering. Nergens in de vreemdelingenwet is bepaald dat een vonnis van een SURB voorrang dient te krijgen op de toepassing van de artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet indien de staatssecretaris vaststelt dat aan de toepassingsvoorwaarden van deze artikelen is voldaan. Het staat de staatssecretaris derhalve vrij om op onderbouwde, redelijke en gemotiveerde wijze een ander standpunt in te nemen dan de SURB wanneer hij in het kader van het verblijfsrechtelijke contentieux dient te beoordelen of de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om crimineel gedrag vol te houden of te herhalen.

Verzoeker geeft aan dat de SURB *“hem bij zijn eerste verzoek onmiddellijk een kans heeft gegeven”* na een doorgedreven analyse waarbij elektronisch toezicht werd verleend en bleek dat er vooruitzichten zijn op een deugdelijke reclassering. De Raad merkt evenwel op dat het elektronische toezicht en het reclasseringsplan, net zoals de verleende uitgaansvergunningen, louter gerelateerd zijn aan verzoekers detentie en zijn individueel strafuitvoeringstraject (cf. ABRvS (NL) 18 mei 2017, ECLI:NL:RVS:2017:1328). De Raad wijst er verder op dat het elektronisch toezicht enkel een manier is om een gevangenisstraf uit te voeren buiten de gevangenis. Uit het doorlopen van een individueel strafuitvoeringstraject en het uitwerken van een reclasseringsplan kan dan ook niet zonder meer blijken dat het gevaar voor recidive geweken is. Bovendien volgt uit de bestreden beslissing dat aan het vonnis van de SURB en het reclasseringsplan niet de waarde kan worden gehecht die verzoeker daaraan gehecht wil zien. De staatssecretaris is immers reeds ingegaan op een mogelijke tewerkstelling na invrijheidsstelling. Daarbij heeft hij gesteld dat het feit dat verzoeker over een voltijds arbeidscontract van onbepaalde duur beschikt, geen garantie biedt dat verzoeker zich niet opnieuw aan drugsfeiten zou wagen, omdat in het verleden verzoeker reeds heeft gewerkt en zijn werk er hem toen niet van weerhield om drugs te verkopen en dat verzoeker zijn inkomen uit regulier werk verder wenste aan te vullen met geld uit de misdaad.

3.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing het resultaat zijn van een individueel onderzoek waarbij de staatssecretaris alle objectieve en relevante gegevens alsook specifieke omstandigheden, zoals zij blijken uit het administratief dossier, in acht heeft genomen. In de bestreden beslissing wordt op deugdelijke en omstandige wijze toegelicht waarom uit het persoonlijk gedrag van verzoeker kan worden afgeleid dat hij een voldoende ernstige, werkelijke en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De staatssecretaris licht daarbij voldoende toe dat er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat deze bedreiging ter bescherming van de openbare orde de bestreden beslissing rechtvaardigt (noodzakelijkheid). Gelet op wat wordt besproken in punten 3.3.6. tot en met 3.3.8 maakt verzoeker niet aannemelijk dat er in zijn geval *“minder ingrijpende maatregelen mogelijk zijn om een ernstig gevaar voor de openbare orde uit te sluiten”* noch maakt verzoeker aannemelijk dat de *in casu* genomen maatregel, dit is de bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf, niet in verhouding staat met het beoogde doel, dit is de bescherming van de openbare orde.

3.3.12. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3

oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

3.3.12.1. In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen zij worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

3.3.12.2. De Raad stipt aan dat het derde Boultif/Üner criterium, hoger vermeld, zo ontworpen is om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zekere gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif/Zwitserland, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov/Oostenrijk, § 90; EHRM 12

januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, § 41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A./Verenigd Koninkrijk, §§ 63 en 68).

Verder wijst de Raad erop dat de maatschappelijke impact en ernst van drugsmisdriven al herhaaldelijk werden benadrukt door het EHRM. Gelet op de verwoestende gevolgen van drugs op mensenlevens, toont het EHRM begrip voor het doortastend optreden van overheden tegen hen die actief bijdragen tot de verspreiding van deze plaag. Het EHRM beschouwt drugshandel als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia/Frankrijk, § 54; EHRM 11 juli 2002, nr. 56811/00, Amrollahi/Denemarken, § 35; EHRM 10 juli 2003, nr. 53441/99, Benhebba/Frankrijk, § 35; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 66). Tevens wordt verwezen naar punt 3.3.8.

3.3.12.3. Specifiek wat betreft het negende Boultif/Üner criterium, hoger vermeld, merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name, het behoud van de eenheid van het gezin, enerzijds, en het welzijn van het kind, anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), §§ 135-136).

In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118). In wezen komt deze afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

3.3.12.4. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

3.3.12.5. Het wordt *in casu* niet betwist dat verzoeker, naast een privéleven, ook een gezinsleven heeft met zijn echtgenote en kinderen in België en dat de beëindiging van zijn verblijfsrecht een inmenging vormt in de uitoefening van zijn recht op een privé- en gezinsleven (cf. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala/Zwitserland, § 40; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic/Zwitserland, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci/ Zwitserland, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 47). Deze inmenging dient door de Raad te worden getoetst aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoeker wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, § 2 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezinsleven van de verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, §§ 51 en 53). Zoals hierboven uiteengezet vereist dit dat de staatssecretaris een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoeker en zijn familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

De Raad stelt vast dat in wat als een vierde en vijfde onderdeel van de bestreden beslissing kan worden beschouwd, de staatssecretaris overgaat tot zulke belangenafweging.

In de bestreden beslissing kan zo worden gelezen dat de gezinssituatie van verzoeker in de beoordeling wordt betrokken waarbij wordt vastgesteld: *“U trad op (...)2006 te Al Hoceima (Marokko) in het huwelijk met de Belgische E. M. Z. Uit dit huwelijk werden 3 kinderen geboren die allen de Belgische nationaliteit hebben: L. H., L. N. en L.A. Zij bezochten u in de gevangenis en jullie wonen als gezin samen in Mechelen.*

*Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven In de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM).”*

Het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig wordt geacht in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet in vraag gesteld.

De staatssecretaris merkt verder op dat uit het administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van het gezinsleven in het land van herkomst verhinderen, wat door verzoeker niet concreet wordt betwist.

3.3.12.6. Wat betreft verzoekers echtgenote onderzoekt de staatssecretaris vervolgens in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die zij zou ondervinden indien zij verzoeker zou volgen naar zijn land van herkomst, *in casu* Marokko.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing verliest de staatssecretaris niet uit het oog dat verzoekers echtgenote in België is geboren en vanaf 5 januari 2006 de Belgische nationaliteit heeft, daarvoor had zij de Marokkaanse nationaliteit. Er wordt vervolgens vermeld dat verzoekers echtgenote terugkeerde naar Marokko om met verzoeker in het huwelijk te treden, wat erop wijst dat er redelijkerwijze nog sociale, culturele en familiale banden zijn met dit land. Tevens wordt erop gewezen dat verzoekers echtgenote naast Nederlands ook Berbers spreekt. De staatssecretaris betreft bijgevolg de geboorte in België van verzoekers echtgenote en haar Belgische nationaliteit bij zijn beoordeling maar wijst er ook op dat, gelet op het huwelijk in Marokko en het spreken van de Berberse taal, er redelijkerwijze nog sociale, culturele en familiale banden zijn met dit land. De staatssecretaris merkt ook op dat verzoekers echtgenote hem eventueel vrijwillig kan volgen en dat het eigen is aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Ook wordt in de bestreden beslissing vermeld dat de echtgenote er ook voor kan kiezen om in België te blijven en contact te onderhouden met verzoeker via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen.

Uit bovenstaande blijkt dat de staatssecretaris gevolg heeft gegeven aan het vierde, het vijfde en het achtste Boultif/Üner criterium, zoals hoger toegelicht. Hij is op basis daarvan nagegaan of er belemmeringen zijn voor verzoekers echtgenote die een terugkeer naar Marokko bemoeilijken. Verzoeker maakt geen gewag van relevante elementen die over het hoofd zouden zijn gezien. Verzoeker toont ook niet aan dat de staatssecretaris ten onrechte belang heeft gehecht aan het feit dat zijn echtgenote voor het huwelijk is teruggekeerd naar Marokko en dat zij ook Berbers spreekt.

In de bestreden beslissing wordt ook overwogen dat het feit dat verzoeker een echtgenote had, hem niet heeft verhinderd om strafbare feiten te plegen. Verzoekers echtgenote was ook op de hoogte van de feiten: uit het vonnis van 22 april 2011 blijkt dat verzoekers echtgenote verklaarde dat zij door verzoekers toedoen reeds twee jaar drugs gebruikte en dat verzoeker die haar verschaftte. Zij kon of wenste verzoekers hervat niet te voorkomen: de feiten die aanleiding gaven tot de veroordeling van 7 mei 2015 werden gepleegd in de periode tussen 14 november 2011 en 22 november 2012, toen ze zwanger was van hun tweede kind.

Hiermee wordt gevolg gegeven aan het zesde Boultif/Üner criterium. Verzoeker betwist deze motieven niet.

3.3.12.7. De staatssecretaris betreft in zijn beoordeling eveneens de drie kinderen van verzoeker, geboren uit zijn huwelijk en geeft daarmee gevolg aan het zevende Boultif/Üner criterium. Conform het negende Boultif/Üner criterium, moet in de afweging aandacht worden besteed aan het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die de kinderen waarschijnlijk zullen ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling met wie zij een gezin vormen. De Raad verwijst hierbij ook naar wat hoger wordt gesteld met betrekking tot het belang van het kind.

*In casu* benadrukt de staatssecretaris dat de drie kinderen nog jong zijn. Gezien hun jonge leeftijd meent de staatssecretaris dat ze zich makkelijker kunnen aanpassen aan nieuwe situaties. Tevens wordt erop gewezen dat de twee jongste kinderen nog niet schoolplichtig zijn en dat er geen concrete elementen voorliggen dat de oudste dochter haar scholing niet in Marokko of elders zou kunnen verder zetten, aangezien zij geen nood heeft aan gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Marokko zou te vinden zijn.

Uit de bestreden beslissing volgt tevens dat de staatssecretaris belang hecht aan het feit dat de moeder van de kinderen naast Nederlands ook Berbers spreekt (hij steunt zich voor deze vaststelling op een woonstcontrole uitgevoerd op 9 juli 2006) en dat verzoekers kennis van het Nederlands beperkt is (dit blijkt uit het vonnis van de SURB van 2 mei 2017), zodat verondersteld wordt dat verzoeker met de kinderen communiceert in zijn moedertaal, waaruit blijkt dat ook de kinderen op zijn minst noties hebben van deze taal. Hieraan wordt toegevoegd dat kinderen over het algemeen heel taalgevoelig zijn zodat het leren van talen vlot kan verlopen. De staatssecretaris besluit dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat verzoeker en zijn echtgenote nog banden met Marokko hebben behouden, wat het ook voor de kinderen makkelijker maakt om daar te aarden.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de staatssecretaris de banden van verzoekers kinderen met België miskent, zoals hun vrienden, hobby's en school. Evenmin blijkt dat hij de moeilijkheden onderschat waarmee deze kinderen zullen worden geconfronteerd bij een eventuele verhuis naar Marokko, zoals het verlaten van hun vertrouwd milieu. De staatssecretaris wijst er terecht op dat de kinderen nog zeer jong zijn en verzoeker toont niet aan dat de staatssecretaris er niet mocht van uitgaan dat de kinderen *in casu* over een voldoende aanpassingsvermogen beschikken om zich zonder al te grote problemen in Marokko te vestigen. Verder betwist verzoeker niet dat zowel hij als zijn echtgenote nog bepaalde banden met Marokko hebben behouden. Het komt de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk voor dat de aanwezigheid van beide ouders alsook het behoud van banden met Marokko, via familie en/of sociaal netwerk, het voor de kinderen makkelijker zal maken om daar te aarden (cf. EHRM 10 januari 2017, nr. 55470/10, Salija/Zwitserland, § 50). Verzoeker wijst er tevens zelf op dat zijn kinderen Marokko reeds kennen als vakantieland, wat impliceert dat ze al enigszins vertrouwd zijn met de cultuur van dit land.

Verzoeker houdt wel voor dat er thuis enkel Nederlands wordt gepraat omdat hij het belangrijk vindt dat de kinderen als "*Belg*" worden beschouwd. Verzoeker beperkt zich evenwel tot beweringen die niet worden gestaafd en die bovendien worden tegengesproken door de stukken in het administratief dossier die de staatssecretaris in de bestreden beslissing terecht aanhaalt. De Raad merkt hierbij tevens op dat uit het vonnis van de SURB blijkt dat verzoekers kennis van het Nederlands beperkt is en dat het

aangewezen is dat hij Nederlandse lessen volgt. Verzoeker ontkent verder niet dat zijn kinderen hun moedertaal in zekere mate beheersen, minstens toont hij niet aan dat zij hun moedertaal totaal niet machtig zijn. Waar verzoeker aanvoert dat zijn oudste dochter het Berbers machtig is maar niet het Arabisch en dat in Marokko niet in het Berbers wordt les gegeven, wordt erop gewezen dat verzoeker dit niet staft met enig begin van bewijs en dat hij alleszins het motief niet tegensprekt waarin wordt overwogen dat kinderen heel taalgevoelig zijn zodat het leren van talen vlot kan verlopen.

Verzoeker toont verder niet concreet aan dat onderwijs in Marokko niet beschikbaar of toegankelijk is en verschaft daarmee geen enkele feitelijke grondslag voor zijn bewering dat zijn oudste dochter, die tien jaar oud is en in het vijfde leerjaar zit, haar opleiding zal *“moeten stopzetten”* bij een verhuis naar Marokko. Verzoeker betoogt dan wel dat de kansen om een zelfde kwaliteitsvolle opleiding te genieten veel beperkter zijn dan in België en afhankelijk zijn van de financiële middelen van de betrokken gezinnen, maar dit betoog wordt niet met enig begin van bewijs gestaafd. Voorts volstaat in deze de bevinding dat artikel 8 van het EVRM niet zover reikt dat, in het belang van het kind, een zelfde kwaliteitsniveau van onderwijs moet worden gegarandeerd in het land van herkomst van de vader.

Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat de staatssecretaris wel degelijk oog heeft gehad voor het belang en het welzijn van de betrokken kinderen indien het gezin er voor kiest om samen te verhuizen naar Marokko, waardoor de eenheid van het gezin gewaarborgd blijft. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de staatssecretaris het belang en welzijn van verzoekers kinderen in deze onzorgvuldig heeft beoordeeld of dat bepaalde feiten en omstandigheden werden miskend. Evenmin wordt aangetoond dat, niettegenstaande de praktische moeilijkheden die kunnen bestaan, het kennelijk onredelijk of bijzonder moeilijk zou zijn voor de kinderen om naar Marokko te verhuizen.

Verzoeker zet verder nog uiteen dat de band van de kinderen met hem zeer sterk is en dat het niet redelijk is te verlangen dat enkel hij terugkeert naar Marokko. De Raad merkt in deze op dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker alleen moet terugkeren in Marokko. Er wordt in de bestreden beslissing enkel bijkomend opgemerkt dat verzoekers echtgenote en kinderen, die de Belgische nationaliteit hebben, geenszins verplicht worden België te verlaten, *“zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met u te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen alsook via periodieke reizen naar Marokko of een andere plaats waar u zou verblijven”*. De staatssecretaris wijst enkel op een keuze die door het gezin van verzoeker kan worden gemaakt, niet meer of minder. De staatssecretaris heeft hoe dan ook bij voorrang onderzocht of het voor verzoekers gezin mogelijk is om zich bij hem te voegen in Marokko, zodat de eenheid van het gezin gewaarborgd blijft. Hij heeft daarbij de eventuele moeilijkheden bij een verhuis naar Marokko beoordeeld en het belang en het welzijn van de kinderen in aanmerking genomen. Daarbij blijkt niet dat het bijzonder moeilijk zou zijn voor het gezin om naar Marokko te verhuizen. Zoals reeds aangegeven wordt niet aangetoond dat deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn.

De Raad acht het, gelet op deze elementen, *in casu* niet kennelijk onredelijk te stellen dat *“uit uw administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen (blijken) die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig in het land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België zou kunnen verder zetten”*.

3.3.12.8. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift nog aan dat hij reeds 17 jaar in België verblijft, waarvan 11 jaar op legale wijze. Het gegeven dat de staatssecretaris in de bestreden beslissing toepassing maakt van artikel 44bis, § 2 van de vreemdelingenwet wijst er evenwel op dat hij zich ten eerste bewust is van het feit dat verzoeker een duurzaam verblijf in België had.

Verzoeker stelt dat hij hier al zijn socio-economische belangen heeft en dat hij zijn vriendenkring de laatste jaren in België heeft opgebouwd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de staatssecretaris erkent dat verzoeker sociale en vriendschapsbanden heeft uitgebouwd in België, maar ook het volgende vaststelt: *“Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.”*

Verzoeker verwijst nog naar de aanwezigheid van zijn moeder en een zus in België, kinderen van de zus en van de broers, een zus in Nederland en een zus in Duitsland, met wie hij contact onderhoudt. Met zijn broers in België heeft verzoeker geen contact meer omwille van zijn eerdere veroordelingen. Verzoeker stelt dat hij hier dus een uitgebreid familiaal netwerk heeft.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker een zus in België heeft vermeld, hierover diende dus niet gemotiveerd te worden in de bestreden beslissing. Over verzoekers familie wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“U maakt verder ook melding van andere familieleden die zich in België bevinden (uw moeder, 2 broers en een oom) en van wie sommige de Belgische nationaliteit hebben, alsook van twee van uw zussen die in Nederland en Duitsland woonachtig zijn. We merken in dit verband op dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het evenwel anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke afhankelijkheid tussen u en uw moeder. Tevens kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt U zich ertoe te stellen dat uw oom en uw 2 broers op het grondgebied verblijven, dat u een zus in Nederland en een zus in Duitsland hebt. Uit uw administratief dossier blijkt echter niet dat u in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden, noch blijkt sprake van een bijzondere binding met uw zus in Duitsland of uw zus in Nederland. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.” Verzoeker toont niet aan dat er wel sprake zou zijn van een afhankelijkheidsband.

Wat betreft verzoekers banden met Marokko oordeelt de staatssecretaris in de bestreden beslissing als volgt: *“U hebt het grootste deel van uw leven doorgebracht in Marokko, u bent daar opgegroeid en u verklaart er meer dan 20 jaar gewerkt te hebben, hierdoor kan redelijkerwijze aangenomen worden dat u ook andere banden dan uw nationaliteit hebt met Marokko. U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken. Hoewel u stelt dat uw naaste familie zich in België en andere Europese landen bevindt, kunnen we veronderstellen dat u ook in Marokko een sociaal vangnet heeft dat u zou kunnen helpen bij uw re-integratie in Marokko. Uw familie en vrienden in België kunnen u ook vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Marokko. Het feit dat u opleidingen gevolgd hebt in België doet niets af aan bovenstaande. Mogelijkerwijze kunnen deze opleidingen ook in uw thuisland nuttig blijken.”* Verzoeker weerlegt de correctheid van deze pertinente vaststellingen niet.

Verzoeker vermeldt ten slotte dat een deugdelijk reclasseringstraject werd uitgewerkt waarbij onmiddellijk startte met een tewerkstelling. Daarover wordt in de bestreden beslissing als volgt geoordeeld: *“Op 02.05.2017 werd door de Strafvuiterrechtsrechtbank (hierna SURB) te Antwerpen het “Vonnis tot toekenning van een elektronisch toezicht uitgesproken. Het gegeven dat u reeds penitentiair verlof genoot en uitgaansvergunningen heeft gekregen die zonder problemen lijken te zijn verlopen, alsook de omstandigheid dat de SURB u elektronisch toezicht verleende, doet niets af aan het feit dat recidive niet uit te sluiten valt. U deinsde er in het verleden ook niet voor terug om feiten te plegen toen u onder elektronisch toezicht stond (zie “Vonnis tot toekenning van een elektronisch toezicht dd. 02.05.2017). Het feit dat u over een voltijds. arbeidscontract van onbepaalde duur beschikt, biedt evenmin garantie dat u zich niet opnieuw aan drugsfeiten zou wagen. De feiten waarvoor u op 07.05.2015 veroordeeld werd, werden gepleegd tussen 14.11.2011 en 22.11.2012. Volgens uw administratief dossier hebt u in die periode ook even gewerkt. Uw werk weerhield u er dus blijkbaar niet van om drugs te verkopen. We kunnen dan ook veronderstellen dat het inkomen dat u met regulier werk verdiende niet voldoende was voor u en dat u dit, door een gewetenloze drang naar snel en makkelijk geldgewin, verder aan wenste te vullen met geld uit de misdaad. Wat uw werkverleden in België betreft, dient er trouwens op gewezen te worden dat u slechts sporadisch tewerkgesteld was op de reguliere arbeidsmarkt.”*

Gelet op de bovenstaande motieven blijkt op afdoende wijze uit de bestreden beslissing dat de staatssecretaris ook het tweede en het tiende Boultif/Üner criterium in aanmerking heeft genomen en de duur van verzoekers verblijf, alsook de hechtheid van diens sociale, culturele en familiebanden met België en met zijn land van herkomst mee in de belangenafweging heeft betrokken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een herhaling van elementen die door de staatssecretaris werden meegenomen in zijn afweging, doch nergens concreet ingaat op de precieze beoordeling en afweging

ervan door de staatssecretaris, zoals deze in de motieven van de bestreden beslissing wordt uiteengezet, laat staan aan toont dat kennelijk onredelijk werd opgetreden.

3.3.12.9. Uit het voorgaande volgt dat de staatssecretaris in het kader van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven de individuele belangen van verzoeker en zijn gezin heeft afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het handhaven van de openbare orde. Hij heeft daarbij op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden die de situatie van verzoeker, zijn echtgenote en zijn kinderen kenmerken, in overweging genomen.

De staatssecretaris heeft deze feiten en omstandigheden vervolgens kenbaar afgewogen tegen de vaststelling dat er ernstige redenen van openbare orde aanwezig zijn die voortvloeien uit het gedrag van verzoeker, dat een werkelijk, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Gelet op de bijzondere omstandigheden van deze zaak acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de staatssecretaris *in casu* een zwaar gewicht toekent aan het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde en oordeelt dat de belangen van verzoekers gezin, inclusief deze van de kinderen, niet opwegen tegen de *“vrijwaring van de openbare orde”* (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64; zie in deze zin ook EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Dit geldt des te meer nu de staatssecretaris heeft onderzocht of het niet bijzonder moeilijk is voor verzoeker, zijn echtgenote en zijn kinderen om naar Marokko te verhuizen waardoor de eenheid van het gezin in elk geval gewaarborgd kan blijven en niet blijkt dat het kennelijk onredelijk is om te besluiten dat verzoeker en zijn gezin een gezinsleven in dat land kunnen hebben. Verzoekers standpunt dat *“het gezinsleven (...) dermate [wordt beperkt] dat het de partner van verzoeker en zijn kinderen verplicht om België te verlaten”* en dat het *“onmogelijk [is] een effectief en affectief gezin te vormen in het land van herkomst van verzoeker”* wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

De staatssecretaris heeft dan ook op afdoende en deugdelijke wijze gemotiveerd waarom het beëindigen van verzoekers verblijfsrecht een *“noodzakelijke maatregel”* vormt ter bescherming van de openbare orde en dit *“met inachtneming van alle door [verzoeker] aangevoerde omstandigheden”*. In het raam van deze elementen en de gemaakte belangenafweging, toont verzoeker met zijn beschouwingen niet aan dat de staatssecretaris nog diende te onderzoeken of er *“minder ingrijpende maatregelen mogelijk zijn om een ernstig gevaar voor de openbare orde uit te sluiten”* die *“mee (...) overwogen [kunnen] worden in de afwegingen van belangen van de maatschappij en de persoonlijke belangen van verzoeker en zijn gezin”*.

Al het voorgaande in acht genomen, oordeelt de Raad dat de staatssecretaris zich in de bestreden beslissing niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers stelling dat het *“kennelijk onevenredig [is] om in deze omstandigheden, gelet op gedrag van verzoeker sinds de veroordeling en zijn resocialisatie, de mogelijkheid geboden door het toezicht van de Strafvolltrekingsrechtbank om minder ingrijpende maatregelen te nemen die het potentieel gevaar voor de openbare orde uitsluiten, het belang van het gezins- en privéleven van verzoeker en het hoger belang van de kinderen, te besluiten tot een beëindiging van het verblijf van verzoeker”* kan, mede gelet op wat hoger werd besproken, dan ook niet worden bijgetreden.

3.3.13. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoeker niet aan toont dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld. De motieven in feite en in recht die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kunnen immers eenvoudig in deze beslissing worden gelezen en deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig.

De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Verder blijkt dat de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing tegemoet is gekomen aan de beoordeling die hem toekwam overeenkomstig de artikelen 44bis en 45 van de

vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM en dat een onzorgvuldige beoordeling van verzoekers situatie in het licht van deze artikelen niet blijkt. Een miskenning van de voormelde bepalingen of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Verzoekers betoog laat evenmin toe een schending van het rechtszekerheidsbeginsel vast te stellen.

Het enig middel is ongegrond.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

#### 5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

#### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET